

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תמ"ש 30162-09 .... נ' ....

תמ"ש 30163-09 .... נ' ....

בפני כב' השופט ארז שני

התובעת:

.....

נגד

הנתבע:

.....

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הירושה, תשכ"ה-1965](#)

[חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973](#)

[חוק החוזים \(חלק כללי\), תשל"ג-1973: סע' 1](#)

ספרות:

[שחר ליפשיץ, הידועים-בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה \(2005\)](#)

מיני-רציו:

* נדחתה תביעה להכרה בתובעת כידועה בציבור של הנתבע ולאכיפת הסכם שנחתם במהלך טיפול זוגי בגדרו התחייב הנתבע כלפי התובעת להעניק לה נכסים שונים. בין היתר נפסק, כי כדי שיווצר החוזה מכללא לידועות בציבור, דרושה גמירות דעת לא רק לגבי הכוונה להקשר בעתיד, אלא גם לכך שקשר כזה אכן כבר צלח ויתייצב בפועל. במקרה דנא נקבע כי לא נתגבשה גמירות הדעת הנדרשת, הן לעניין ההסכם הנטען והן לעניין היות השניים ידועים בציבור.

* משפחה – ידועים בציבור – מבחנים להיותם ידועים בציבור

* משפחה – ידועים בציבור – יחסי ממון

* חוזים – גמירת-דעת – היעדרה

תביעת התובעת כי ביהמ"ש יכיר בה כידועה בציבור של הנתבע (אחד מעשירי הארץ) בשנים 2006 ועד אמצע 2009, על כל המשתמע מכך וכן לאכיפת מסמך שנחתם בסוף 2007, אגב טיפול זוגי ובו התחייב הנתבע להשתתף בטיפול זוגי עד להחלטה משותפת להפסיק, לרשום דירה שרכש ע"ש שני הצדדים, לרכוש עבור התובעת דירה נוספת וכן לשיתוף התובעת בהכנסות מ-2009 (מוערכים במיליוני שקלים). הסכם זה מסתיים בחתימות הצדדים ומספרי ת.ז. ונוסף בסיומו המשפט: "מסמך זה יועבר לעיבוד ע"י עו"ד". הנתבע טען כי לא נתגבשה גמירות הדעת הנדרשת, הן לעניין ההסכם הנטען והן לעניין היות

השניים ידועים בציבור. לחלופין נטען, כי אין עסקינן אלא בגדר התחייבות ליתן מתנה אשר ניתן לחזור ממנה נוכח התנהגותה המחפירה של התובעת.

ביהמ"ש לענייני משפחה דחה את התביעות מהטעמים הבאים:

הדין הישראלי אינו רואה בהצהרה אודות יחסי ידועים בציבור חי הנושא עצמו. אין מדובר אלא בהצהרה, ממנה יכול ויגזרו זכויות או חובות, בין בירושה, בין מכוח חזקת השיתוף ובין מכוח דיני החוזים הכלליים. משביהמ"ש סבור כי אין לראות בצדדים ידועים בציבור, הרי שאין טעם להוסיף ולדון בשאלת הזכויות הנובעות מכך.

כידוע, המבחן להיות הצדדים ידועים בציבור הוא מבחן דו שלבי מצטבר של חיי אישות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף. עוד נקבע, כי כדי שבני זוג יוכרו כידועים בציבור, עליהם לעבור "מבחן סף". יש לראות כי בני הזוג עברו את שלב ה"ניסיון"/"מבחן", וכי הם גמרו בדעתם למסד את הקשר ביניהם ולמעשה להתקשר האחד עם השני במערכת של חובות וזכויות של דיני הנישואין והגירושין, הן במהלך חייהם המשותפים והן לעת פירוקם. בהקשר זה ישנה בפסיקה הבחנה, מהותית ויסודית, בין ידועים בציבור לבין בני זוג שהינם "חברים". כן הודגש בפסיקה כי בחינת מערכת היחסים בין אותם בני זוג צריכה להיעשות על פי קריטריונים סובייקטיביים, בהתאם לאומד דעת בני הזוג הקונקרטיים העומדים בפני ביהמ"ש וכי "יש להיזהר מאד מלהטיל על בני זוג שחברו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת". עוד כידוע, עצם הכרה בבני זוג כידועים בציבור, אינו מובילה, באורח אוטומטי להחלת חזקת שיתוף בנכסיהם. לצורך החלת חזקת שיתוף יש צורך בדבר מה נוסף להוכיח את כוונת השיתוף. הלכה זו נובעת מהזהירות שלא לכפות על הצדדים הסדר של שיתוף רכושי מקום בו בני-הזוג בחרו שלא להחיל על עצמם הסדר כאמור.

לעמדת ביהמ"ש עד היום ההגדרה הקולעת מכל ל"ידועים בציבור" צריכה לנבוע מאשר קבע ביהמ"ש העליון בע"א 6434/00 דנינו נ' מנע, לאמור כי הצדדים התכוונו לקשור גורלם זה בזה ואם תרצה יש להוכיח כי הצדדים התכוונו להקים משפחה ולא הסתפקו בכוונה לחיות לעת עתה זה לצד זה עד שיחליטו אם להתקדם לכיוון של "משפחה" או של פרידה, כמו גם השארת המצב הקיים.

במקרה דנא הנתבע הינו רווק ומדברים הצדדים עולה כי לא הייתה מניעה משפטית כי הצדדים יינשאו, ודומה כי אף לא הייתה לצדדים התנגדות עקרונית כלפי מוסד הנישואין הנהוג בישראל.

בנסיבות אלו ביהמ"ש סבור כי יש בעובדה שהצדדים בחרו שלא לעגן את החיים המשותפים באקט פורמאלי של נישואין, כדי להצביע על בחירה להימנע מהמחויבות שטבועה במוסד הנישואין, על השלכותיה הכלכליות והרכושיות.

זאת ועוד, לעמדת ביהמ"ש רומן או רצון בקיום קשר לעתיד, אינו ידועות בציבור. כדי שיווצר החוזה מכללא לידועות בציבור, דרושה גמירות דעת לא רק לגבי הכוונה להקשר בעתיד, אלא גם לכך שקשר כזה אכן כבר צלח ויתייצב בפועל. ביהמ"ש מבהיר כי לא נדרשת הרמוניה מושלמת, אך נדרשת זוגיות יציבה במידה סבירה, אשר אדם סביר היה חוזה פרוגנוזה להישרדותה, והיא מתנהלת כזוגיותם של רוב בני האדם, ואין היא בבחינת מחזור פרידות ומריבות שאינה מתקיימת כמשפחה, לזמן ארוך. בכל אלא נדמה שכופרת התובעת. לשיטתה, אין צורך בקיום משק בית משותף, שכן החובר לעשיר, אין מצפים ממנו לשלם. אין צורך בנאמנות (לשיטתה הוא קיים יחסים, במהלך התקופה הרלוונטית, עם לפחות שתי נשים), ונדמה כי גם היא נקשרה עם כמה וכמה מפורסמים, לשיטתה, רק בעת הפסקות בקשר. על כך מוסיף

ביהמ"ש כי מעדות המטפלים הזוגיים ומעדויות חברותיה של התובעת עולה כי יחסי הצדדים לא התגבשו כדי ידועים בציבור. ביהמ"ש התרשם מעדויות אלו כי הנתבע חפץ בתובעת (במקביל לאחרות) בבחינת החפץ להכניס לחייו אדם קשה ונדיר בו רוצים גם אחרים ואילו התובעת התקשתה להתנתק ממקסם כספו של הנתבע, אך בו עצמו לא חפצה וניסתה פה ושם להכריח עצמה לנסות ולהסתדר עימו, או עדיף להפיק ממנו רב ככל שניתן לעת פרידה.

גם בכל הנוגע להסכם ביהמ"ש מקבל את עמדת הנתבע כי אין מדובר בהסכם מחייב וזאת נוכח התרשמות ביהמ"ש מנסיבות חתימת ההסכם כי גמירות דעת הדרושה אגב מסמך ההסכם ליצור התחייבות סופית, לא הייתה. ראשית הוער כי מלשון ההסכם ברור שההסכם מעלה שאלות או צריך להשלמות. הרי מאליו ברור כי הסכם, ולפיו לא יכול צד אחד להפסיק טיפול זוגי בלא הסכמה ולנצח אינו רציני, כשם שברור, שהכנסות כל החברות של הנתבע אינן יכולות להתחלק בין הצדדים, לפחות לא מה שאינו מגיע כדיבידנד נטו לנתבע עצמו (הרי יש בעלי מניות, צורך בהשקעות, הון וכו'). לפיכך ברורה איפוא האמירה בסוף ההסכם, בדבר צורך בעיבוד על-ידי עו"ד. אין חולק כי הסכם כי לאחר חתימת ההסכם נעזרו הצדדים במשרד עו"ד על מנת לנסח הסכם, שבסופו של יום לא נחתם. מעדות המטפלים הזוגיים עולה כי מדובר בהסכם לא מחייב שנערך במסגרת הטיפול הזוגי.

לעמדת ביהמ"ש, המוזרות בטיפול זוגי, שעניינו היחיד הודעת התחייבות כספית, היות ההסכם בעל הסתייגות כצריך השלמה בסופו, התנהלות הצדדים לחתור להסכם אחר שלא נולד אחר כך, הצגת ההסכם על-ידי המטפלים כלא מחייב, כל אלה אינם מאפשרים לכפור בטענת הנתבע כי לא ראה בהסכם כמחייב או ראה בו הסכם על תנאי שממילא לא יחייב, עד שהצדדים יגיעו ליחסים של קשירת גורל המתנהלת באופן סביר. מעבר לכך, מהעדויות עלה כי גם גמירות דעתה של התובעת נחזית כמי שלא ראתה באותו הסכם אצל המטפלים בבחינת מסמך מחייב. ביהמ"ש מוסיף, בין היתר, כי התובעת לא רק שלא סתרה את החזקה העולה מתניית הקשר ("המסמך יועבר לעיבוד ע"י עורך דין"), אלא שלא מסרה כל גרסה בעניין. מנגד, כל יתר המשתתפים בשיבה – שני המטפלים הזוגיים והנתבע – הבהירו כי התניה נועדה – גם נועדה – להעיד על כך שהצדדים ביקשו לחתום על החוזה המחייב רק לאחר שזה האחרון יוכן ויועבד על ידי עורך דין.

משנקבע לעיל כי נפגמה גמירות הדעת בהסכם, כדי היותו מעשה בלתי מחייב, אין עוד משמעות לשאלה האם טיבו הוא כחוזה התחייבות ליתן מתנה. יתירה מכך גם לו היה נקבע (ולא נקבע כך) כי התובעת ראתה בהסכם בבחינת שטר ששובר בציודו, אזי גמירות דעת דורשת שגם הנתבע יראה זאת כך ולא היא.

פסק דין

על חוש המידה

1. שנים שלא נישאו, ניהלו מערכת יחסים שעל טיבה אעמוד בהמשך, לשיטת התובעת מסודרת שנת 2005 ועד אפריל 2009, כ-3 וחצי שנים, ומחלוקת ממונית ביניהם.
2. אלא שכאשר עסקינן באחד מעשירי ומוכשרי הארץ, ובאחת מוכשרת, משכילה, יעילה, נאה למראה וקרת מזג ורוח, ובשניים ידועים למדי, נורה לכל רוח כל חוש מידה.
3. בתום סיכומיה (סעיף 655) כתבה התובעת:

"לאור כל האמור לעיל מתבקש כב' ביהמ"ש להכיר ב..... כידועה בציבור של ....., ליתן פסק דין הצהרתי לפיו..... שותפה מלאה בכלל הרכוש שנצבר ע"י .... בתקופת החיים המשותפים וכן להיעתר לשאר הסעדים המפורטים בכתב התביעה".

4. מאחורי טיעון זה מתחבאת אמירה של ב"כ התובעת, ולפיה שווי התובענה בהתייחס גם למסמך שנחתם על-ידי הנתבע (אגב טיפול זוגי), הוא הרבה למעלה מ-20,000,000 ש"ח, "לפחות".
5. בטיעון לעיל גלומה גם טענה ולפיה כל פעולה והשבחה שאירעו בחברה או בחברות הגדולות שבשליטת הנתבע, מחציתן של התובעת הן.
6. כך נזקקו לתיק שני שופטים (שהרי בשנת 2014 נתבקשה ונענתה חברתי כב' השופטת דהן לפסול עצמה) וערכאה נוספת. נרשמו 26 פרוטוקולים, ניתנו למעלה מ-200 החלטות, תיקי הנייר מונים למעלה מ-600 מסמכים, סיכומי התובעת (ללא סיכומי תשובה בני 35 עמוד בעצמם או נספחים הם בהיקף כ-114 עמודים, סיכומי הנתבע מונים כ-205 עמודים, אלפי עמודי פרוטוקול ודומה שלעניין התנהלות ב"כ הצדדים, התמונה ברורה וגם לה יש משמעות לעת פסיקת הוצאות.
7. אם לא תאמר כי הצדדים וב"כ איבדו כל חוש מידה, תוך התעקשות על "מיצוי זכויותיהם הדיוניות", אזי על כורחך תצטרך להבין כי עניין לנו יותר בהיקף המבט אל "שוויו הכספי" של הנתבע כגורם לאבדן כל חוש מידה על-ידי הצדדים בניהול ההליך.

ההליך בכאן

8. למעשה 2 טענות בפי התובעת : ראשית, הכרה בה כידועה בציבור בשנים 2006 ועד אמצע 2009, על המשתמע מכך. שנית, אכיפת אותו מסמך אשר נחתם אגב טיפול זוגי בו השתתפו הצדדים.

טענות התובעת בתמצית

9. התובעת טענה כי הנתבע אהב אותה, מערכת היחסים הייתה רצופה ולוותה בנאמנות מצידה, אף שהנתבע ניהל יחסי מין גם עם נשים אחרות.
10. התובעת טענה, כי יש לראות בנתבע בבחינת מי המשקר לכולם.
11. התובעת סברה כי היות אנשים רבים מכירים אותה כזוגתו של הנתבע, החלפת 3 מטפלים זוגיים ועשרות פגישות, משמעם "ידועות בציבור מובהקות". בהינתן גם כוונה (שלא התממשה) לצוות לה רכוש, בקשות בכתב להולדת ילדים ולנישואין ורכישת רכב יקר

- במשותף לה, אין מדובר לשיטתה במתנות מיליארדר אלא, כאמור, בהתנהלות רצינית לשם בניית זוגיות.
12. הוסיפה התובעת ואף הפנתה להסכם אשר נחתם אגב טיפול זוגי ובו התחייבה להסתפק (ההדגשה במקור בסיכומי התובעת) במה שהוענק לה בהסכם.
13. התובעת טענה כי אותו הסכם מיום 30.11.07 הוא הסכם משפטי, אכיף ומחייב ואין מדובר בתרגיל אגב טיפול זוגי (להלן: "ההסכם").
14. מסעיף 107 לסיכומיה, פירטה התובעת והסבירה, כפי שנפרט בהמשך, מדוע טענות הנתבע לעניין ההסכם אינן יכולות לעמוד. לשיטתה, אין מדובר בהסכם מתנה או בהסכם שנזנח ואפילו יש בהסכם חוסרים, אזי ניתן להשלימם.
15. התובעת טענה, כי גם הצדדים ראו בהסכם בבחינת הסכם מחייב והטיוטה שנערכה מלמדת קיומה של גמירות דעת. ההסכם גם הוחל בקיומו.
16. הוסיפה התובעת וקבעה כי אין מדובר בהסכם שלא ניתן להציגו, בהיותו חלק מגישור.
17. התובעת סברה כי אין לייחס למטפלים, אצלם נחתם ההסכם, שום זיכרון לגבי נסיבות עריכת ההסכם ועדותם הייתה סותרת ומרובת גרסאות כדי אמירת שקרים.
18. לטעמה, יש לדחות גם טענות ולפיהם הציגו המטפלים את המסמך כמי שאינו מחייב.
19. לשיטת התובעת, כאשר מדובר ברישום נכס במשותף (רכב ו/או לגבי הדירה) אין לראות בהסכם בבחינת מתנה, בוודאי לא כזו שניתן לחזור ממנה עקב "התנהגות מחפירה".
20. התובעת סברה כי מדובר בהסכם בתמורה מצידה שאינה כספית והיא "הכוונה לחיות ביחד". לכן מדובר בכוונת שיתוף ולא בכוונה ליתן מתנות.
21. התובעת טענה כי לא התנהגה בכל מקרה בצורה מחפירה ולא כל פרידה היא התנהגות מחפירה. הוסיפה התובעת וטענה, "לא הוכח כי היא העלילה על הנתבע עלילות שווא". תלוניתיה, לשיטתה, הגם שלו צלחו, יכולים היו להביא למאסר הנתבע, היו אקט מתבקש והולם.
22. בהסכם, יהא טיבו אשר יהא, כך התובעת, לא צוין שום תנאי מתלה או מפסיק.
23. לא הועדו עדים עימם בגדה כביכול התובעת.

24. התובעת לדעתה שינתה מצבה לרעה בהסתמך על ההסכם שכן "השקיעה עוד שנה וחצי" בחיים עם הנתבע.
25. לדברי התובעת, יש גם לדחות מכל וכל טענות הנתבע לעניין עושק.
26. התובעת טענה כי למען הנתבע נטשה את ביתה ובעלה וכן גם נותקה מילדיה למענו.
27. לטעמה, התכתובות מוכיחות כי הצדדים התכוונו לקשור גורלם יחדיו.
28. התובעת טענה כי אינה תאוות בצע ונוהל נגדה מסע שנועד להציגה כשקרנית וחמדנית בסוגיות לא רלוונטיות, לפיהם כי הייתה עם רבים נוספים וכו'.
29. התובעת טענה כי אין עורר שהצדדים גרו יחד מסוף ספטמבר 2008 עד אפריל 2009 אך גם קודם גרו יחד במספר בתיים.
30. התובעת טענה כי היא בבחינת ידועה בציבור "מובהקת" לעניין יחסיה עם הנתבע ויש לראות בהם כמקימי משק בית משותף באופן ייחודי משלהם, לאור עושרו של הנתבע לאמור, טבעי כי הוא הנתבע יהא המממן היחיד.
31. התובעת טענה כי אכן נפרדה מעת לעת מהנתבע, אך הם חיו יחדיו בין הפרידות וכי מדובר בפרידות שהיו עיתים לימים, עיתים לשבועות בודדים.
32. התובעת טענה כי במהלך הקשר ובין הפרידות, הייתה היא נאמנה לנתבע ואין ליתן פרס לנתבע על בגידותיו בה.
33. התובעת טענה כי אמנם כיזבה לביה"ד הרבני באשר לטיב קשריה עם הנתבע, כמו גם עם פלוני נוסף, ואכן נקבע שלא תוכל להינשא למי מהם ללא בירור, אך היה זה בשל סיבותיה המשפטיות.

טענות הנתבע בתמצית

34. בפתח דבריו, טען הנתבע כי העיד אמת, וכי התובעת העידה על עצמה כי לצרכיה, וכשהמצב מחייב זאת לא תמנע מעדות שקר.
35. הנתבע טען כי התובעת, ידועתו בציבור לשיטתה, הגישה שתי תלונות שווא שנסגרו מ"חוסר אשמה", ניסיונה להגיש קובלנה פלילית כשל ובג"צ קבע כי הגישה תלונות שווא, ואין הוא היחיד ש"זכה" לטיפול כזה, שכן גם בבעלה נהגה התובעת באופן דומה.

36. הנתבע טען כי לא נתגבשה גמירות הדעת הנדרשת, הן לעניין ההסכם הנתען והן לעניין היות השניים ידועים בציבור.
37. הנתבע טען כי בין סוף 2005 לאוגוסט 2007 לא היה הקשר אלא בלתי מחייב ורופף. בין אוגוסט לנובמבר 2007 ניסו הצדדים וכשלו לאחר מספר שבועות לגור יחדיו, ומסוף 2007 עד אוגוסט 2008 לא חיו הצדדים יחדיו ונפרדו.
38. הנתבע טען כי הצדדים ניסו גם לגור יחדיו בין ספטמבר 2008 לאפריל 2009, ולאחר 8 חודשים שוב הודו בכישלונם.
39. הנתבע טען כי ההסכם נשוא התובענה לא הגיע לכלל הסכמה או התחייבות ואף התובעת לא ראתה בו מסמך מחייב.
40. לחלופין נטען, כי אין עסקינן אלא בגדר התחייבות ליתן מתנה אשר ניתן לחזור ממנה נוכח התנהגותה המחפירה של התובעת.
41. הנתבע טען, כי ממילא, ובגדר קיזוז, כבר נטלה התובעת שלא כדין שווי 800,000 ₪.
42. הנתבע טען כי גם אין לקרוא על הצדדים הסכם מכללא כלשהו.
43. הנתבע שב והדגיש, כי שני הצדדים קיימו במהלך התקופה גם קשרים עם אחרים.
44. הנתבע טען כי אין לייחס אמינות כלשהי לתובעת.
45. הנתבע טען כי עצם קיומו של משא ומתן להסכם מלמד על ידיעת התובעת דבר אי קיום כוונת שיתוף כלשהו.
46. הנתבע הבהיר כי העדר גמירות דעת נוגע הן לטיב הקשר והן לעניין ההסכם.
47. הנתבע טען כי גם לשיטת התובעת אזי לא היה "ההסכם" מלא, ללמדך כי לא בהסכם ממון מדובר, אלא ולכל היותר במעין טיוטה ראשונית וחלקית.
48. הנתבע טען כי אפילו היה ההסכם בבחינת "מחייב", הפרה אותו התובעת הפרה יסודית שהרי אין היא מסתפקת, למרות הצהרות מטעמה, רק בנמצא בו.

דיון והכרעה

פתח דבר

49. לשם הבהירות אומר שוב, כי אותו מסמך אשר נחתם אצל המטפלים הזוגיים ביום 30.11.07 והמכונה על-ידי הנתבע פתק ועל-ידי התובעת הסכם, יכונה על ידי "ההסכם".
50. הדין הישראלי אינו רואה בהצהרה אודות יחסי ידועים בציבור חי הנושא עצמו. אין מדובר אלא בהצהרה, ממנה יכול ויגזרו זכויות או חובות, בין בירושה, בין מכוח חזקת השיתוף ובין מכוח דיני החוזים הכלליים (וראה: ע"א 2000/97 לינדורן נ' קרנית, נה(1) 12 {פמ"מ – 19.12.1999}).
51. אותה הצהרה אינה (כאמור), אלא שלב בדרך לדרישת זכויות, ואכן כך עושה התובעת בתביעתה.
52. למעשה לא בכדי, ומבלי לפרוע אגרה מתאימה, שם עו"ד נוף, ב"כ התובעת, את התובעת בעשרות מיליוני שקלים ועל נקלה ניתן לראותה כתביעה לשווי דירה יקרה ומחצית מן ה.... שיסד הנתבע תחת גגה של חברת .... וזאת לפחות לעניין התקופות הרלוונטיות, לטענת התובעת.
53. אלא שאם אסבור כי אין לראות בשניים שבפניי ידועים בציבור, וכך אני סבור ומשוכנע ממילא, אין טעם להוסיף ולדון בשאלת הזכויות הנובעות מכך.
54. שתי שאלות ניצבות כעת בפני וזקוקות למענה:
- א. מה טעם לא אראה ביחסי הצדדים כמי שהתגבשו ליחסי ידועים בציבור?
- ב. האם אותו הסכם שהזכרתי, יוצר חיובים אכיפים בין הצדדים, ובכלל – מה טיבו של אותו הסכם?

האם יש לראות בצדדים בבחינת ידועים בציבור

הדין החל

55. הטיבו שני הצדדים להביא מן הדין וכך:

כתבה התובעת מסעיף 372 לסיכומיה:

"372. אם כן בשים לב לכך שתיק זה עיקרו בשאלת האם הצדדים ידועים בציבור ואם לאו, להלן נקדיש את הפרק הבא למסגרת המשפטית האופפת את סוגיית הידועים בציבור. בתמ"ש (משפחה תל אביב-יפו) 12-07-20044 עזבון המנוח הגב' ס.א. ז"ל נ' ל.א.ר (פורסם בנבו, 17.12.2013) (להלן: "עזבון המנוחה הגב' ס.א.") ציין בית משפט נכבד זה את המבחן העקרוני לצורך קביעה כי זוג הם ידועים בציבור: "יש להוכיח מבחן דו שלבי מצטבר. ראשית את עובדת היות השניים בבחינת ידועים בציבור. שנית את כוונת השיתוף שבין השניים".

373. עוד נפנה להלכה המנחה בעניין ידועים בציבור בע"א 6434/00 דנינו נ' מנע ואח' פ"ד נ"ו(3) 683 שם נקבע:

"הענקתה של הזכות למזונות מותנית בקיומם של "חיי משפחה במשק בית משותף". ביטוי זה נתפרש לא אחת על ידי בית משפט זה, והובהר כי הוא כולל שני יסודות: "...חיי אישות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף. היסוד הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותפים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה... היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים..."

וכן כי: "אין המדובר כאן על שני יסודות מנותקים, שאינם משתלבים זה בזה, אלא על שני מרכיבים השזורים זה בזה: לא על חיי משפחה לבד המדובר כאן אלא על חיי משפחה בעלי אופי מוגדר, היינו כאלה שביטויים בקיום משק בית משותף" (ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון [3], בעמ' 434). תנאים אלה הם תנאים מהותיים, ואין מדובר בדרישה ראייתית גרדא (ראו גם א' בן דרור הידועה בציבור – נשואים ללא נישואין [5], בעמ' 33-366).

374. בספרו "הידועים בציבור", אומר המחבר, מר שחר ליפשיץ, כי הייחודיות של המשפט הישראלי ניכרת מבחינת תנאי הסף הקלים להכרה במעמד של ידועים בציבור, או כדבריו, בעמ' 94:

"הייחודיות של המשפט הישראלי משתקפת בעיקר בהיעדרן של מגבלות פורמאליות, כגון משך זמן מזערי של חיים משותפים, כתובת מגורים משותפת, כשירות לנישואין, הצגה חברתית כנשואים".

375. כב' השופט יהורם שקד בתמ"ש (ת"א) 55392-09-11 (פמ"מ) [פורסם בנבו] הבהיר כי:

"...היסוד השני, ניהול משק בית משותף, מכוון למקרים בהם אין המדובר בסתם משק בית משותף מתוך רצון אישי, נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בשקר של גורל חיים ... בהתאם לאמור נקבע, כי כדי שבני זוג יוכרו כידועים בציבור, עליהם לעבור "מבחן סף". יש לראות כי בני הזוג עברו את שלב ה"ניסיון", וכי הם גמרו בדעתם למסד את הקשר ביניהם ולמעשה להתקשר האחד עם השני במערכת של חובות וזכויות של דיני הנישואין והגירושין, הן במהלך חייהם המשותפים והן לעת פירוקם... ויודגש, בחינת מערכת היחסים

בין אותם בני זוג צריכה להיעשות על פי קריטריונים סובייקטיביים, בהתאם לאומד דעת בני הזוג הקונקרטיים העומדים בפני ביהמ"ש. על ביהמ"ש לבחון כיצד ראו בני הזוג שבפניו את מערכת היחסים ביניהם...".

376. בע"מ הגב' ס. מסביר ביהמ"ש הנכבד, כי את החוזה המשפחתי בין בני הזוג יש לבחון לפי דיני החוזים, כך:
67. "כאשר מבקש ביהמ"ש לגלות האם התכוונו השניים לקשור גורלם זה בזה, שמא נקלעו למגורים, בצוותא או אפילו מגורים חלקיים בצוותא מן הראוי שישים ליבו לדיני החוזים.
68. אגב תמ"ש (...) קצב הסברתי, כי משכשיר אדם לבוא שערי ביהמ"ש לענייני משפחה יש לראותו כמי הטוען לקיומו של חוזה משפחתי, חוזה זה חל גם על מי שאינו נשוי לחברו.
69. אותו חוזה משפחתי המחייב את שני צדדיו לתום לב ולהגינות יבדוק, במקרה שלנו, האם אכן נהג התובע כפי המצופה מבן זוגו לנהוג.
70. ואולם, עוד בטרם ביצוע בדיקה כאמור נדרשים אנו לבדיקה האם נקשר חוזה אם לאו, ומשיודעים אנו, כי חוזה נכרת על דרך הצעה וקיבול יש צורך לבדוק את גמירות דעת הצדדים.
71. במילים אחרות צריך התובע להוכיח, כעניין שבעובדה, שהמנוחה נתכוונה וגמרה אומר דעתה לקשור גורלה בגורלו."

עוד חשוב להפנות לע"א 1966/07 עמליה אריאל ה' קרן הגמלאות של חברי אגד בע"מ ורחל יזרעלי (פורסם בנבו) (להלן "פרשת עמליה אריאל") שבו נקבע, כי כאשר נדרשים להכיר בבת הזוג כידועה בציבור, יש ליתן משקל מכריע וממשי לאופן שבו ראו את עצמם בני הזוג, והאם הם התייחסו לעצים ידועים בציבור, אשר קשרו את חייהם זה בזו.

עוד ציין כי בחינת מערכת היחסים בין הצדדים צריכה להיעשות על פי קריטריונים סובייקטיביים, ואין ספק כי הצדדים עצמם ראו את מערכת היחסים ביניהם כמערכת יחסים זוגית כשל על ואישה (בע"מ 3497/09 פלוני נ' פלונית, פורסם בנבו 4.5.10)...".

ואילו הנתבע כתב בין השאר, מסעיף 201 לסיכומיו כך:

201. "חשוב יהיה לעמוד עוד על העובדה, כי ישנה בפסיקה הבחנה, מהותית ויסודית, בין ידועים בציבור לבין בני זוג שהינם "חברים". הדברים הובהרו ופורטו בפסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"מ 264/05 פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו], בהבהירו:

"...[יש] צורך לחדד את האבחנה בין בני זוג 'חברים' במובן הרגיל והמקובל, לבין בני זוג החיים כנשואים לכל דבר ועניין, על כל המשתמע מכך..."

שני היסודות להוכחת קשר של 'ידועים בציבור'... משמעותו ידוע בציבור כבעלה ו'ידועה בציבור' כאישתו (נדגיש – להבדיל מחברות). אחד המבחנים המרכזיים בפסיקה לקיום "חיי משפחה" הינו תקופת חיים משותפים משמעותית."

202. באותו עניין דחה בית המשפט את תביעת האישה להכרה בה כידועה בציבור, וזאת על אף שהתגוררה עם בן זוגה משך כשלוש שנים תמימות (ובעניינו, כפי שיפורט להלן תקופת המגורים המשותפים הייתה קצרה בהרבה ולא עלתה על חודשים בודדים, בכל פעם, כאשר היא נקטעה בקשרים עם צדדים שלישיים). וכך קבע בית המשפט:

"מערכת היחסים בין הצדדים לא עברה את שלב ה"ניסיון" והחברות, והמערערת לא הרימה את הנטל להוכיח כי נתמלאו התנאים להכרתה ידועה בציבור של המשיב, על כל המשתמע מכך."

203. כן ראו ע"מ (חי) 418-12-08 ס.ג. נ' ג.ג. [פורסם בנבו, 9.3.09], שם הובהר ביתר פירוט, ההבדל שבין "חברות" גרידא לבין קשר של ידועים בציבור:

"למעשה, בהגדרת 'חברים' ניתן לכלול את כל הדפוסים לעיל. לפיכך, אבהיר כי הכוונה בדפוס זה לאותם בני זוג החיים ביחד חיי משפחה ללא נישואין, לא מכורח החוק, ולא מתוך מניעים אידיאולוגיים כאלה או אחרים, אלא כתקופת ניסיון לקראת נישואין, כתקופת מבחן, או סתם לשם העניין עצמו.

אין ספק כי לגבי אלה החיים ביחד לשם ניסיון, אין מקום להחיל על מערכת היחסים ביניהם את דיני הנישואין והגירושין. כך, בודאי שאין מקום להחלת דינים אלה על מי שמצוי בתקופת מבחן, או על מי שחבר לחיות כך מתוך רצון לחיים משותפים ללא מחויבות משפטית, ובהעדר כל כוונה להעניק זה לזו זכויות כמו פנסיה, חזקת שיתוף, ירושה וכן הלאה... ראוי לטעמי להכביד בעוצמת הראיות על הטוען ל'שותפות זוגית' (ראה פסק דין ביטול לעיל, סעיף ב' לפסק דינו של כב' השופט רובינשטיין "יש להיזהר מאד מלהטיל על בני זוג שחברו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת").

למעשה, דווקא מנקודת מבט ליברלית, יש להימנע מהרחבת ההכרה במחויבות בין בני זוג אלה כ"שותפות זוגית".

ה(2). אף ביחס למי שהוכרו כ"ידועים בציבור", אין במקרים רבים תחולה לחזקת השיתוף (לבטח בנוגע לתחילת החיים המשותפים).

205. עצם הכרה בבני זוג כידועים בציבור, אינו מובילה, באורח אוטומטי להחלת חזקת שיתוף בנכסיהם.

206. לצורך החלת חזקת שיתוף יש צורך בדבר מה נוסף להוכיח את כוונת השיתוף.

207. עמד בית המשפט בע"מ 264/05 פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו] בהבהירו: "אעיר כי אף לו הייתי מגיעה למסקנה כי הצדדים היו 'ידועים בציבור', הרי שלא היה די בכך כדי לקבוע שעל הצדדים חלה הלכת השיתוף. תחולת הלכת השיתוף על 'ידועים בציבור' הוכרה במספר רב של פסקי דין, החל בפרשת שחר נ' פרידמן (ע"א 52/80 פ"ד לח (1) 443) ובפסקי דין נוספים. ראו: ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי פ"ד נ"א (1) 537, בר"ע 1468/96 יקותיאל נ' יקותיאל [פורסם בנבו] תק-על 873 (2) 1996; ע"א 65/89 מוסטפא נ' מטוע פ"ד מ"ד (4) 197; ע"א 749/82 מוסטון נ' וידרמן פ"ד מ"ג (1) 278; ע"א 625/83 ברקוביץ נ' בודניה פ"ד מ"א (4) 581.

208. הדברים בעלי משמעות יתרה, וחוזקה יתרה, בכל הנוגע לתקופה הראשונה של הקשר.

עמד על כך בית המשפט העליון בע"א 52/80 שחר נ' פרידמן [פורסם בנבו], עת הבהיר כי גם מי שהחלו בחיים משותפים כידועים בציבור, לא ייחשבו כמי שביקשו לשתף נסכים זה לזו, ככל שהדבר נוגע לשלב הראשון של תחילת החיים המשותפים. כך:

"בני זוג שחיים כידועים בציבור, מכיוון שהם רוצים 'לנסות' זה את זה אם יוכלו להתמיד בקשר אמיץ ביניהם ... עם תחילת החיים המשותפים כידועים בציבור לא יחול שיתוף נכסים בין בני הזוג..."

56. אני עצמי, אגב תמ"ש (ת"א) 5028-05-16 ק. ש. נ' א. פ. [פורסם בנבו] (פמ"מ – 8.6.2017) כתבתי, בין השאר, כך:

"על ה'ידועות בציבור' – טיב יחסי הצדדים

16. מסתבר שהשאלה מי הוא הידוע בציבור ומה הן זכויותיו (וחובותיו?) הצדיקה בשעתו אפילו כתיבת ספרים (וראה: "הידועים בציבור בראי התאוריה האזרחית של דיני המשפחה, ש. ליפשיץ, תשס"ה - 2005).

17. נאמר ראשית, כי ההגדרה הישנה ולפיה מדובר במי שהציבור חושב שהוא נשוי, אף שאינו כזה בפועל (וראה: [ע"א 2000/97 לינדורן נ' קרנית, נה\(1\) 12](#) {פמ"מ – 19/12/1999}), אבד עליה הכלח.
18. אנו יודעים כי זוגות רבים, גם אם אינם מנועים מלהינשא, בין על-פי דין אישי ובין בחו"ל, היא מינם כאשר יהא, בוחרים לחיות יחדיו ללא הגדרה פורמאלית של נישואין, ואין הציבור בוחש בשאלה מדוע כך בוחרים הם: לשם ההנאה, לשם החברות, לשם הנוחות הכלכלית, ובכלל, לא תמיד מגורי צוותא יוצרים משפחה.
19. בחוק הישראלי אין סטטוס הקרוי ידוע בציבור (וראה: [תמ"ש \(ת"א\) 5194/98](#) פלונית נ' אלמוני [פורסם בנבו] {פמ"מ – 4/8/2002}), ומכאן ספק גמור אם יש מקום להתיר תובענה שכולה בקשת הצהרה בדבר היות שניים ידועים בציבור ללא עתירה נוספת הנובעת מקביעה עובדתית, כי שנים הם ידועים בציבור.
20. יודעים אנו כי לא משך חלוף הזוגיות מוגדר, הוא הקובע (וראה: [ת"ע \(ת"א\) 3696/90](#) אמיר נ' זגר [פורסם בנבו] {פמ"מ – 16/9/1991}). אפילו במקרים נדירים אין חובה על-מנת להיחשב כבן זוג (ידוע בציבור, כפי השם שהשתרש) להתגורר יחדיו (וראה: [ע"מ 4614/05 מ"י נ' אורן, סא\(1\) 211](#) {פמ"מ – 16/3/2006}).
21. הכיצד אפוא נדע מי ידוע בציבור ומי אינו כזה? שהרי קיום משק בית משותף, נכסים משותפים, פרי בטן וכו' אינם אלא סממנים לקביעה העובדתית (וראה: [בג"צ 693/91 אפרת נ' הממונה על מרשם האוכלוסין, מז\(1\) 749](#) {פמ"מ – 29/3/1993}).
22. סבורני כי עד היום ההגדרה הקולעת מכל צריכה לנבוע מאשר קבע בית המשפט העליון בע"א [6434/00 דנינו נ' מנע, נו\(3\) 683](#) (פמ"מ – 14/3/2002), לאמור כי הצדדים התכוונו לקשור גורלם זה בזה ואם תרצה יש להוכיח כי הצדדים התכוונו להקים משפחה ולא הסתפקו בכוונה לחיות לעת עתה זה לצד זה עד שיחליטו אם להתקדם לכיוון של "משפחה" או של פרידה, כמו גם השארת המצב הקיים.
23. פסיקה לא מעטה קבעה בשעתו, כי החלטה שמקבלים שניים היכולים להינשא, שלא להינשא, היא החלטה בעלת משמעות שיש בה להפחית

מחויבים הדדיים, דהיינו ראיית הצדדים כמי שהסכימו שלא ליטול על עצמם את אותן מחויבויות שיש לבעל ואשה
(וראה: [ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי, נא\(1\) 337](#) {פמ"מ – 6/5/1997}).

24. בדרך שונה במקצת ראתה חברתי השופטת (כתארה דאז) מירה דהן אגב [תמ"ש \(ת"א\) 3028-08-12](#) ל.ב. נ' א.ג. [פורסם בנבו] (פמ"מ – 30/6/2015) את המצב המשפטי, וכך כתבה :

"המסגרת המשפטית

האם היו הצדדים ידועים בציבור ?

12. א. ההכרה המשפטית בבני זוג כ"ידועים בציבור" נועדה להשוות את מעמדם של בני זוג החיים יחד כנשואים, למעמדם של בני זוג נשואים.

[ע"מ \(חי\) 264/05](#) פלוני נ' אלמונית [פורסם בנבו], (פס"ד מיום 04.05.06).

המבחנים לקביעת 'ידועים בציבור' מבוססים ברובם על לשון סעיף 55 [לחוק הירושה](#), תשכ"ה – 1965, הקובע את זכותם של ה'ידועים בציבור' לירושה על פי דין. הסעיף אינו נוקט במונח "ידועים בציבור" אלא קובע תנאים מפורשים: "חיי משפחה במשק בית משותף".

[מנשה שאוה](#) הדין האישי בישראל 695 (מהדורה רביעית, 2001).

תנאים אלה אומצו לצורך קביעת 'ידועים בציבור' גם במישור היחסים הפנימיים בין בני הזוג, תוך שנקבע כי אלה תנאים מהותיים ולא ראייתיים גרידא. ([ע"א 6434/00 דנינו נ' מנע, פד"י נו 683\(3\)](#) :

"ביטוי זה נתפרש לא אחת על ידי בית משפט זה, והובהר כי הוא כולל שני יסודות : ... חיי אישות כבעל ואשה וניהול משק בית משותף. והיסוד הראשון מורכב מחיים אינטימיים כמו בין בעל ואשתו המשותתים על אותו יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהם קשרו את גורלם זה בזה... היסוד השני הוא ניהול משק בית משותף. לא סתם משק בית משותף מתוך צורך אישי, נוחות, כדאות כספית או סידור ענייני אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואשה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל

חיים"..ע"א 621/69 ניסים נ. יוסטר פד"י כד(1) 617
 בעמוד 619 ; ע"א 79/83 היועמ"ש נ. שוקרן פד"י לט (2)
 690 בעמ' 692-93). הודגש כי "אין המדובר כאן על שני
 יסודות מנותקים שאינם משתלבים זה בזה, אלא על שני
 מרכיבים השזורים זה בזה. לא על חיי משפחה לבד
 המדובר כאן, אלא על חיי משפחה בעלי אופי מוגדר.
 היינו ככאלה שביטויים בקיום משק בית משותף" ע"א
107/87 אלון נ. מנדלסון פד"י מג(1) בעמ' 433-434
 תנאים אלה הם תנאים מהותיים ואין המדובר בדרישה
 ראייתית גרידא (ראו גם : א. בן-דרור, הידועה בציבור :
 נישואין ללא נישואין (מהדורה שלישית, 2000 עמ' 36-
 33). שם בעמוד 689.

ב. שני היסודות להוכחת קשר של "ידועים בציבור" – חיי משפחה
 וניהול משק בית משותף פורשו בפסיקה, כמבחן כפול ומשולב
 שמטרתו איתור אורח חיים הדומה במהותו לאורח חיים של זוג
 נשוי ; "ידועים בציבור" משמעו ידוע בציבור כבעלה וידועה
 בציבור' כאשתו.
 ראה : ע"מ (חי) 264/05 פלונית נ' אלמוני, [פורסם בבנו], (פס"ד
 מיום 4.5.2006).

ג. נקבע כי שאלת קיומם של תנאים אלה מן הראוי שתיבחן על פי
 קרטיונים סובייקטיביים. כלומר – כיצד ראו בני הזוג עצמם את
 מערכת היחסים ביניהם.
 ראה : ע"א 107/87 אלון נ' מנדלסון פד"י מג(1) 431.
ע"א 79/83 היוע"מ לממשלה נ' סוזן שוקרון, פ"ד לט (2) 690.

לעניין התנאי "חיי משפחה" – נקבע כי הוא מורכב מחיים אינטימיים,
 כמו בעל ואישה, המשותתים על יחס של אהבה, מסירות ונאמנות המראה
 שהם קשרו את גורלם זה בזו; אורח חיים קבוע, דאגה זה לזו, הבטחת
 שלומו ובריאותו של השני.
ע"א 235/72 בירנבאום נ' עזבון לוין, פד"י כז (1) 645.
בג"צ 4178/04 פלוני נ' ביה"ד הרבני הגדול לערעורים, סב (1) 235.

אשר לתנאי "ניהול משק בית משותף" – נקבע כי מדובר בחיי משפחה
 משותפים, כמקובל בין בעל ואישה הדבקים זה בזה. שיתוף במקום
 המגורים, בפעולות היומיום, כאשר כל אחד מבני הזוג תורם את חלקו כפי
 יכולתו.

ראה: ע"א 621 [69 נסיס נ' יוסטר, כד\(1\) 617](#).

עם זאת נקבע כי אין הכרח בשיתוף קנייני בנכסים, וכן יתכן שיהיו לבני הזוג חשבונות בנק נפרדים. הכוונה לקיום כלכלי המושתת על שיתוף במאמצים ובאמצעים לקיום צרכים שאדם נזקק להם בחיי היומיום (ע"א [107/87](#) לעיל, [פורסם בנבו] שם).

להעיד על ארעיות הקשר או על היותו בלתי מחייב, באופן השולל קיומה של כוונה לשיתוף רכושי. יש, אפוא, להתחשב בכל מקרה ומקרה בטיב הקשר הזוגי, בנסיבותיו ובכוונות המונחות בבסיסו, תוך בחינת האפשרויות שעמדו בפני בני הזוג למיסוד הקשר הזוגי מחד-גיסא ומידת האפשרות של כל אחד מבני הזוג לניתוק הקשר מאידך גיסא. יש ליתן משק הנכבד לאוטונומית הרצון של בני הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם. זאת, בכפוף לעיקרון תום-הלב המחיל על המערכת ההסכמית – המפורשת או המשתמעת – בין בני הזוג ערכים של צדק, יושר, הגינות ושוויון (ראו: ש' [ליפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה](#) (תשס"ה) 157-159; כן ראו והשוו: רע"א [8256/99 פלונית נ' פלוני ואח', פ"ד נח\(2\) 213](#), בפיסקאות 22-23...)

הנה כי כן, ההלכה לפיה לשם הוכחת כוונה לשיתוף נכסים בין בני-זוג ידועים-בציבור נדרשות ראיות נוספות מעבר לעצם החיים המשותפים יחדיו, נובעת מהזהירות שלא לכפות על הצדדים הסדר של שיתוף רכושי מקום בו בני-הזוג בחרו שלא להחיל על עצמם הסדר כאמור. (שם, פסקה 7 לפסק הדין).

13 א. 'ידועים בציבור' הינם כאמור בני זוג שהחליטו לקשור גורלם אחד בשני, לקיים אורח חיים משותף כבני זוג נשואים לכל דבר ועניין.

...

יפים בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בבג"ץ [4178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים ס"ב](#) (1) 235 (פס"ד מיום 13.12.2006) מפי כב' הנשיאה ביניש כדלקמן:

"לעיתים, בני-זוג מקיימים חיי זוגיות משותפים ללא אקט פורמאלי של נישואין מתוך בחירה שלא למסד את הקשר הזוגי

ביניהם, להבדיל ממקרים בהם העדר הנישואין נוע ממניעות להינשא זה לזו. במקרים אחרים, עשוי הדבר להעיד על ארעיות הקשר או על היותו בלתי מחייב, באופן השולל קיומה של שוונה לשיתוף רכושי. יש, אפוא, להתחשב בכל מקרה ומקרה בטיב הקשר הזוגי, בנסיבותיו ובכוונות המונחות בבסיסו, תוך בחינת האפשרויות שעמדו בפני בני-הזוג למיסוד הקשר הזוגי מחד-גיסא ומידת האפשרות של כל אחד מבני הזוג לניתוק הקשר מאידך-גיסא. יש ליתן משקל נכבד לאוטונומית הרצון של בני הזוג בעיצוב הקשר הזוגי ביניהם ובקביעת ההסדר הרכושי החל על נכסיהם. זאת, בכפוף לעקרון תום-הלב המחיל על המערכת ההסכמית – המפורשת או המשתמעת – בין בני-הזוג ערכים של צדק, יושר, הגינות ושוויון (ראו: ש' לפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה (תשס"ה) 159-157 ; כן ראו והשוו : רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני ואח', פ"ד נח(2) 213, בפיסקאות 22-23 לפסק-דינו של השופט ברק).

הנתבע הינו רווק ומדברים הצדדים עולה כי לא הייתה מניעה משפטית כי הצדדים יינשאו, ודומה כי אף לא היתה לצדדים התנגדות עקרונית כלפי מוסד הנישואין הנהוג בישראל (התובעת נישאה בעבר כאמור) ולא נשמעה סיבה עקרונית המהירה אי מיסוד יחסי הצדדים.

ניתן לאמר כי העובדה שבני הזוג לא נישאו נעוצה בהעדר רצון ו/או גמירות דעת ו/או כוונה למסד את היחסים באופן פורמלי הדבר מהווה פרמטר נוסף לבחינה קרי, אין המדובר ב"ידועים בציבור תוצרת ישראל" (על ההבחנה שבין ידועים בציבור "אוניברסאליים" לידועים בציבור "תוצרת ישראל" ראה פרופ' שחר ליפשיץ הידועים בציבור בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה בעמודים 98-101 (2005) וכן בע"מ 8500/12 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו] (פס"ד מיום 20.6.2013).

כידוע, כשמדובר בבני זוג המקיימים חיים בצוותא מבלי שמיסדו את הקשר ביניהם מתוך בחירה – ולא בשל היותם מנועים מלהינשא – עובדה זו כשלעצמה עשויה לשלול כוונת שיתוף בנכסים (ראה ע"א 52/80 שחר נ' פרידמן, פ"ד לח(1) 433, בעמ' 448-449).

ב. כאמור, בנסיבות המקרה דנן יש בעובדה שהצדדים בחרו שלא לעגן את החיים המשותפים באקט פורמלי של נישואין, כדי להצביע על בחירה להימנע מהמחויבות שטבועה במוסד הנישואין, על השלכותיה הכלכליות והרכושיות.

מתוך כיבוד אוטונומיית הרצון של הצדדים בעיצוב הקשר, מתחייבת נקודת מוצא לפיה הצדדים במקר דנן לא היו מעוניינים להחיל על עצמם את משטר השיתוף הרכושי של הנישואין, ועל התובעת הטוענת אחרת מוטל נטל כבד.

57. השאלה הניצבת בפני היא איפוא, מה טיב אותו "חוזה מכללא" המתקיים בין הצדדים הספציפיים? האם חוזה הוא לקשירת גורל משותף? והאם השתקלל חוזה כזה? וכדי שישתקלל, מה טיב גמירות הדעת ששררה בין הצדדים שבפני, שברור שלא נישאו?

58. נדמה לי (והדברים כוללים אפילו את המקרה החרגי בו הכיר כב' סגן הנשיא כתוארו דאז, השופט י. יעקב כהן (וראה: [תי"ע \(כ"י\) 3600/07 ד. ר. ג' א. ל.](#) [פורסם בבנו] {פמ"מ – 9.9.2007} בבני זוג שאינם גרים יחדיו, כידועים בציבור), כי ידועות בציבור קשורה בכוונה גמורה לפיה אין רק רצון לקשור קשר משפחתי, אלא זה גם יציב ומתקיים בפועל.

59. נכון, לא נדרשת הרמוניה מושלמת (וראה: [ע"א 234/80 גדסי נ' גדסי, לו\(2\) 645](#) {פמ"מ – 22.4.1982}), נכון, יתכנו משברים כבכול זוגיות, נכון שאין צורך בשונות מינים, אך נדרשת זוגיות יציבה במידה סבירה, אשר אדם סביר היה חוזה פרוגנוזה להישרדותה, והיא מתנהלת כזוגיותם של רוב בני האדם, ואין היא בבחינת מחזור פרידות ומריבות שאינה מתקיימת כמשפחה, לזמן ארוך.

60. בכל אלא נדמה שכופרת התובעת. לשיטתה, אין צורך בקיום משק בית משותף, שכן החובר לעשיר, אין מצפים ממנו לשלם (וראה סעיף 389 לסיכומיה). אין צורך בנאמנות (לשיטתה הוא קיים יחסים, במהלך התקופה הרלוונטית, עם לפחות שתי נשים), ונחה דעתי כי גם היא נקשרה עם כמה וכמה מפורסמים, לשיטתה, רק בעת הפסקות בקשר.

61. רומן או רצון בקיום קשר לעתיד, אינו ידועות בציבור. כדי שיווצר החוזה מכללא לידועות בציבור, דרושה גמירות דעת לא רק לגבי הכוונה להקשר בעתיד, אלא גם לכך שקשר כזה אכן כבר צלח ויתייצב. אהבה – מושג חמקמק שכמותו, אין די בו לידועות בציבור.

62. אביא מספר אמרות מסיכומי התובעת, שיש בהן ללמוד על ראייתה את המצב:

10" אמרנו גם שיש בכך עדות לנאמנותה של .... (ולא אמרנו ....) ולא בכדי! שכן, בתיק זה נחשפה בפני כל, בדיעבד, דמותו החריגה כל כך של ... שהוליך שולל נשים אחרות, במהלך החיים המשותפים עם ....., על מנת לקיים איתן יחסי מין ללא שום כוונת רציניות כלפיהן.

11. מ.... הרחוקה ועד לישראל, נגררה לה הגב' .... להעיד לטובתו של .... קשה היה להתחמק מהרושם שעדות זו נכפתה עליה על כורחה. האם תלות כספית הביאה את .... להעיד או כל תלות אחרת, זאת לא נדע. נדע רק, כי עדותה, חיש מהר, הייתה קורעת לב. היא חשפה בפני ביהמ"ש הנכבד, פרשה מזדהימה שבה, הוליך .... את אותה גב' .... שולל (כנראה על מנת שיהיה לו "סידור מיני" בשעה ששהה בנסיעות עסקים ב....). מתברר, בדיעבד, כי במקביל ליחסיו עם ....., הליכתו עמה לטיפולים זוגיים, הצגת .... בפני כל עובדי .... (2500 במספר) כבת זוגו, פרישת חסותו על .... וילדיה, הצגתה בפני ילדיו, הטמעתה במשפחתו – המשיך .... לשכב עם הגב' ....., כאשר לצורך העניין הוא מתעלל בה בהולכה בכחש בבדיות כזב קשות.

13. כמובן שאף אחד לא התכוון לכך שמדובר במעשה "שובבות" כלל ועיקר! אלא שעסקינן בחוסר יושר חמור שעולה לכדי הונאה ממש. ואמנם, ניתן היה לרחם על הגב' .... שנעמדה ונחשפה בכאב לעובדות האמיתיות בתיק זה בנוגע לזוגיות של ....., ועד כמה רימה אותה .... בזמן אמת.

14. לא התאושננו מהגב' ו...., ובאה ועלתה להעיד הגב' .... שנתנה אף היא תצהיר כוזב בדבר "מערכת יחסים משמעותית" עם ....., גם הגב' ... נאלצה, בכל הכבוד, להתבזות לאחר מכן מעל דוכן העדים. היא הודתה כי אילו הייתה יודעת על ... את אשר התברר לה במהלך החקירה – ברור כי לא הייתה מקיימת איתו כל קשר מלכתחילה! (פרוט' 15.12.15, עמ' 768 ש' 16-8) שכן, התברר לה בחקירתה, בין היתר, כעניין שבעובדה מוכחת בראיות בכתב – כי לא הייתה מודעת לכך שבמקביל לקיום יחסי מין איתה – המשיך .... כרגיל במערכת הזוגית העצמתית והאינטנסיבית עם .....

15. על כך, נוסף את תצהיר הכזב של אחיו התאום של ....., מר .... (שבנפלאותיו נגע בהמשך), במסגרתו הוגדרה ....., הלכה לעשה, כיצאנית שמעניקה יחסי מין ושירותי ליווי ל.... תמורת כסף. וכן, את הצהרותיו המתלהבות ולפיהן .... קיים במקביל ל.... יחסי מין עם נשים רבות. לשאלת כב' ביהמ"ש – הגדיר .. את התנהגות אחיו ביחס לשתי הנשים – .... ו.... – כ"בדיקת היתכנות" מקבילה של שני פרויקטים עסקיים. על כך העיר ביהמ"ש הנכבד בבדיחותא (אם כי את .... זה בכלל לא משעשע) כך:

"כב' השופט: מה שאתה מתאר זה דווקא תשובה הלכתית מוכרת

בתלמוד: עסוק בזה וגם מזה אל תנח ידך." [פרוט' 16.7.15, עמ' 655, ש' 13-15].

63. בסעיף 18 לסיכומי התובעת מצאנו, כי היא השתתפה "בעשרות רבות של טיפולים זוגיים". אמור מעתה בשנים:
- א. כי מבחינת הנתבע, הטיל הוא ספק גמור בהצלחת יציבות יחסיו עם התובעת ולכן לא שמר לה נאמנות.
- ב. כי התובעת ידעה היטב כי מדובר בקשר סוער ולא יציב המצריך "תחזוקה" בעשרות טיפולים זוגיים והלוקה בפרידות.
64. הנתבע, לשיטת התובעת, אולי חסר הגינות וכזבן, אך הדברים מלמדים כי גמירות דעת מצדו או אמון במערכת היחסים לא היתה לו, וראה גם את ההערה שבסוף המסמך המרכזי שבמחלוקת.
65. על ראיית התובעת את העדר סיכויי הקשר ניתן ללמוד גם מן "הטיפול הזוגי" המופלא שעניינו בעיקר בשאלה יחידה: "כמה כסף תקבל התובעת לעת פרידה", ולא בבעיות אישיות של הצדדים.
66. על הלך רוחה של התובעת לעניין גמירות הדעת, ניתן אולי ללמוד טוב מכל, מעדות המטפלים הזוגיים וחברותיה של התובעת, כפי שתוארו הדברים מסעיף 104 לסיכומי הנתבע, וכך:
- 104" **כבר בפתיח יודגש, כי בית המשפט, לאחר ששמע את עדות אחת מחברותיה הקרובות של התובעת שהבהירה כי התובעת לא חפצה להינשא ל.... ואף היא ייעצה לה שלא לעשות כן, הבהיר לפרוטוקול כי מדובר בדברים שאין חשובים הימנם לבחינת השאלה בדבר מהות הקשר.**
- יוער, כי בית המשפט הנכבד העיר לפרוטוקול כי הוא מקווה שהצדדים יזכרו לצטט דבריו בסיכומיהם, ואנו כמובן, בניגוד לתובעת, עושים כן בשמחה (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 349, ש' 16 - ע' 350, ש' 2; פנ ע' 246, ש' 16 - ע' 247, ש' 3):

"בסופו של יום כאשר יידרשו הצדדים לכתוב סיכומים, יצטרכו הם להתייחס בראש ובראשונה לגמירות דעת, ולא לגמירות דעתו של צד אחד, אלא לגמירות דעתם של שני הצדדים גם יחד ואני מקווה שיזכרו הצדדים לצטט את דברי בחן, בפתח סיכומיהם כי זוהי מהות העניין. ומשעה שהעדה עצמה ספרה בטובה ואני מאמין, כי היא ייעצה לחברתה התובעת כפי שייעצה, כי היא ראתה בנתבע את מה שהיא תארה במילים טובות משלי כפי שתיארה אותם, אז עדותה של התובעת ותשובתה גם לשאלה המוצגת בפניה כרגע, הן לגבי עצם קיומו של אותו חוזה שהזכרתי,

התמשכותו, תאריכיו, הפקתו ואו ביטולו, שהרי חוזה מכללא הודעת ביטול לא יכולה להינתן גם בהתנהגות, כל אלו הופכים את השאלה לשאלה של יותר מאשר מותרת, היא כמעט רצויה".

105. להלן נבחן איפוא את תשובותיה של העדה האמורה (חברת הנפש של התובעת, גב' (...), ושל חברות קרובות נוספות, ונראה במה דברים אמורים:
 (א) ראשית, הבהירה העדה את הקשר הקרוב מאד בינה לבין התובעת (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 332, ש' 18 – 19; פנ ע' 227, ש' 1 – 2);
 ".... היא חברתי הטובה ביותר המון-המון שנים, אני יודעת המון דברים עליה".

(ב) שנית, הבהירה העדה כי התובעת לא קיבלה את הצעת הנישואין של ..., מהטעם שהתלבטה אם לקשור גורלה בגורלו, נוכח פגמים שמצאה באישיותו של .... (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 343, ש' 2 – 20; פנ ע' 239, ש' 4 – 22):

"ש. למה היא לא קיבלה את הצעתו לנישואין?

אני אומר לך ואשאל אותך, אני אתן לך תשובה – היתה פה חברה בשם ..... והיא אמרה ש.... סיפרה לה שהיא לא רוצה להתחתן איתו בגלל בעיות באופי שלו, בגלל הסכסוכים, היא לא רוצה למסד את הקשר איתו. האם גם שמעת ממנה דברים כאלה שזו הסיבה היא לא רוצה להתחתן איתו?....

האם שמעת את הדברים האלה שאמרתי לך?

ת. אני יודעת שחלק מההיסוס בלקבל הצעת נישואין ולענות עליה בחיוב זה באמת הקנאות, ה- possessivene.ss. כל הדברים האלה שבסופו של דבר [גרמו לפירוד – הח"מ"].

(ג) שלישית, לאחר הדברים שצוטטו לעיל החלו הפרעות בלתי נפסקות של התובעת, עו"ד גיא נוף שמנע המשך שאלת שאלות, עד אשר נקטע ע"י בית המשפט הנכבד, והתאפשר לעדה להשיב בהקשר זה (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 345, ש' 4 – 8; פנ ע' 241, ש' 14 – 18):

"כב' השופט: מה השאלה?

עו"ד דיבון: האם את ידעת על כך וזאת הסיבה שאמרת שלא יתחתנו ואת התחלת להגיד תשובה

ת: אני יודעת ש... הוא כזה, אני גם הצהרתי פה.

הוא היה קנאי, הוא היה Possessive כלפיה.

... הוא דחף אותה וזרק לה את הטלפון, הוא

עשה דברים שהם גם אלימות מילולית וגם פיזית, כן."

(ד) רביעית, סמוך לאחר תשובה זו, ביקש ב"כ התובעת כי העדה תצא מאולם בית המשפט, ומסר התנגדות ארוכה ביותר להמשך שאלות העדה, או אז ניתנה החלטת בית המשפט הנכבד שצוטטה בפתח הדברים.

(ה) חמישית, לאחר מכן, שבה והבהירה העדה את הדברים וזאת אפילו באורח חד משמעי עוד יותר. (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 365, ש' 18 – 21; פנ ע' 265, ש' 12 – 15):

"...אני חושבת אבל בגלל שהיא באה ממערכת יחסים אחת שהתפרקה היא רצתה לנסות לתקן את הדברים שלא עבדו בתוך מערכת היחסים הזו לפני שהיא תתחתן עם....".

וכן (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 369, ש' 13 – ע' 370, ש' 8; פנ ע' 270, ש' 1 – 20):

כב' השופט: מה כן מוכר לך?

העדה: מוכר לי שהיא רצתה להתחתן איתו אבל היא רצתה שיעבדו על הבעיות שלהם לפני.

....

ש: האם לא הבנת ממנה דבר כל כך רציני. כל עוד אני לא אתחתן איתו ואני לא אגמור בדעתי כמו שאת אומרת ויסתדרו העניינים, אני לא אעשה איתו ילד. עובדה שגם לא עשו ילד.

ת: אני יודעת שהיא רוצה לעבוד על מערכת היחסים לפני שהיא מתחתנת איתו.

106. אין מדובר בעדות בודדת.

107. חברה קרובה נוספת של התובעת, גב' ...., מסרה דברים ברורים עוד יותר (פרוטוקול מיום 28.10.13; ע' 8 – 15; פנ ע' 132, ש' 20 – ע' 133, ש' 5):

"עו"ד דיבון: האם את יודעת אם .... סירבה להצעת הנישואין שאת אומרת שהייתה של .... ואם כן למה היא סירבה, האם ידוע לך בתור חברה שלה?

האם ידוע לך שהיא סירבה להצעת הנישואין הזו והאם ידוע לך למה היא סירבה להצעה?
ת: לי ידוע שהיא התלבטה.

כב' השופטת: ולמה?

ת: בגלל הקשיים של יעוץ הנישואין, אם זה יעבוד טוב.

וחברה זו הבהירה, כי התובעת והיא אכן ראו פער של דרגה בין מצב של נשואים לבין מצד של היעדר נישואין. כך (פרוטוקול מיום 28.10.13; ע' 155, ש' 13-16; פנ ע' 119, ש' 15-18):

ש"ש: חברים זה ככה, הם היו חברים אמרת.

ת: כן.

ש: בין חברים לבין בעל ואשה זה שני דברים שונים.

ת: הם לא היו נשואים."

108. וכן בעדותו של חברה קרובה נוספת של התובעת – גב' ....., אשר הבהירה כי למרות שהיו דיבורים על נישואין, ולמרות שלא שותפה בסיבותיה של התובעת שלא להינשא, הרי שעובדה שהתובעת ו.... לא נישאו. כך (פרוטוקול מיום 23.10.12; ע' 81, ש' 24 – ע' 82, ש' 13):

ש"ש: למה היא לא הסכימה?... למה היא לא הסכימה? האם את

יודעת?

ת: לא.

...

כב' השופטת: את יודעת שהיא סירבה? או שאת לא יודעת אם היא סירבה?

ת: עובדה שהם לא התחתנו."

וכן (פרוטוקול מיום 23.10.12; ע' 80, ש' 10 – 22):

ש"ש: "עו"ד דיבון: אני ארענן את זיכרונוך. הסיבה המרכזית, כמו שאמרת

לפני כן, שהיא, ..., שמרה ריחוק מסוים, לא רצתה

להתקדם שלב ביחסים, זה כי הוא היה לטענתה אדם

שתלטני, אני אקריא לך אם את רוצה, אדם אליס, אדם

כוחני, והיא חששה מזה. היא לא רצתה, לא הייתה בכלל

משוכנעת שהיא רוצה לקשור את גורלה עם אדם

שתלטני ואליס וכולי, אלא אם כן הוא ישתנה בטיפול.

האם שמעת את הדבר הזה כחברה שלה?

ת: כן, אבל לכן הם הלכו לטיפול.

ש: או.קי.

ת: בשביל כן לנסות,

- ש: או.קי.
ת: לעבוד על הקשר".
109. יוער, כי אין מחלוקת שהטיפול לא הסתיים – ולא הצליח – עד לסיומו של הקשר. וראו למשל עדות חברתה הטובה של התובעת .... (פרוטוקול מיום 12.3.15; ע' 357, ש' 22 – 24; פנ ע' 256, ש' 11 – 13):
"ש: והייעוץ הזה לא עבד טוב, לא הלך. נכון. או שהוא כן הלך לפי מיטב ידיעתך?
ת: לפי מיטב ידיעתי הוא לא היה מוצלח במיוחד".
110. ניתוח הדברים הגיע לחידוד מלא בעת עדותו של המטפל הזוגי מר ...., שאז התבקש המטפל הזוגי, לשאלות בית המשפט הנכבד להבהיר את עניין הנישואים מחד גיסא, ואת הקשר בינו לבין ההסכמה "על ענייני כספים" (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 780; ש' 22 – ע' 781, ש' 3; פנ ע' 664, ש' 15 – ע' 665, ש' 1):
"כב' השופט: ... באו שני אנשים ביחד, דיברו על זה שהם רוצים לשוב ולהתאחד מחדש. היו להם ענייני כספים במקרה והם יתחברו ביחד או יתחתנו, אדוני אמר, או אני לא יודע.
ת. אם יתחתנו, כן.
כב' השופט: אם יתחתנו.
מה הוא ייתן לה, כי יש לו כסף, אדוני אמר, אם אני מזייק בצייטוטו, אבל בסופו של דבר לא יצאה מזה זוגיות ולא יצאה מזה הסכמה.
זה מה שאדוני אמר?
ת. כן.
111. והמטפל הזוגי המשיך והסביר את הלך הרוח של בני הזוג באותה תקופה (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 778, ש' 13 ואילך; פנ ע' 662, 1 – 15):
ת: אני זוכר שהם לא הסתדרו, היו הרבה מריבות ביניהם... היו ביניהם מריבות סביב יצירת הקשר, להיות ביחד, לעשות הסכם, לא לעשות הסכם. היו דברים מהסוג הזה.
כב' השופט: איזה הסכם לעשות או לא לעשות?
ת: בהסכם ממון, להיות ביחד. בעיקר להיות ביחד, לא להיות ביחד, זו היתה השאלה שהיתה כל הזמן על הפרק.
112. ושוב, במענה לשאלת כבוד בית המשפט (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 797, ש' 18 – 20; פנ ע' 684, ש' 4 – 6):

כב' השופט: מה היו הבעיות שלהם? זה שהם אנשים אינטליגנטיים וכוחניים, אנחנו יודעים. מה היו הבעיות שלהם?
 ת. הם לא הצליחו להתחבר כזוג.

113. משמעות הדברים ברורה:

- (א) התובעת לא חפצה לקשור גורלה בגורלו של ....
 (ב) מטעם זה לא הסכימה להינשא.
 (ג) מטעם זה גם לא נחתם הסכם ממון.

114. חשוב לציין, כי הצדדים היו שרויים בטיפול עד לניתוק הסופי של הקשר (שכן, כך טענה התובעת עצמה, אירוע ניתוק הקשר התרחש ימים מספר לאחר ש.... לא הגיע לטיפול זוגי).

115. לפני סיום, מעניין להביט על ניסיון שעשה בית המשפט הנכבד להבין את עדותה של התובעת, אגב דברי חברתה של התובעת לפיהם התובעת לא רצתה בקידומו של הקשר, או אז בית המשפט הנכבד נתקבל בנפנופי ידיים נמרצים מאת עו"ד גיא נוף, אשר ממילא סתמו את הגולל על כל ניסיון לקבל תשובה מהותית מהתובעת. כך (פרוטוקול מיום 13.5.15; ע' 418, ש' 14 – 23; פנ ע' 343, ש' 8 – 16):

”בית המשפט: ....

כשחברה שלך אומרת שהיא יעצה לך להיפטר מהמופקר הזה שקוראים לו ...., מפני שהוא רכושני ומפני שהוא אלים ומפני שהוא קנאי, אז אני אומר אם זה מה שהיא אומרת, היא נראית לי אישה ישרה לגמרי. כשאת באה ומתארת לי את מערכת היחסים הזו בצורה המאולצת שאת מתארת, זאת אומרת, את רוצה להשיג איזושהי מטרה. אז בואי נגיע ישר למטרה. ספרי לי, למה אדוני מנפנף בידיים?

עו"ד נוף: כבודו, אני לא כל כך מסכים עם התזה, אבל אני רק עשיתי את זה ביני לבין עצמי.

67. בהינתן כל האמור לעיל, קשה שלא לסבור כי נכון האמור בסעיפים 119 ו-120 לסיכומי הנתבע לאמור:

”119. לעומת זאת, ... כבר במסגרת תצהיר עדותו הראשית הבהיר את הדברים הבאים (בסעיף 9):

"יחסי עם התובעת היו בלתי יציבים בעליל, נעו, כל העת, בין קצוות, כאשר התובעת ואני לא מצליחים לשמור על רצף משמעותי במהלכו התייצבו יחסינו... אומנם השקעתי מאמץ רב בניסיון לייצב את היחסים, אומנם הרעפתי על התובעת במסגרת ניסיונות אלה מכל טוב, ונסעתי עימה לחופשות שונות (ובעיקר לאחר מריבות וסיומי קשר), אך מעולם לא ביססנו חיים כידועים בציבור".

120. ... המשיך והבהיר בעדותו (פרוטוקול מיום 10.7.16; ע' 1163, ש' 5-1; פנ ע' 945, ש' 21-18):

".... ואני היינו ב-ON ו-OFF תמידי שחודשים לא היינו רואים אחד את השני, ו.... היתה עם .... או .... או אנשים אחרים לחלוטין ואני הייתי עם נשים אחרות. וזה.....הכחישה פה בבית משפט, אני לא מבין איך.

68. מסקנתי היא איפוא שיחסי הצדדים לא התגבשו כדי ידועים בציבור, וגם אם מצוות אנשים מלומדה, או אי דיוק במונח, הציג הנתבע באירועים שונים את התובעת בכינוי "בת זוג", אין בכך רבותא. לא הצגת אדם באירוע כ"בן זוג" כהרי היותו בן זוג של ממש.

69. מעדות המטפלים ומאופי התביעה התרשמתי כי הנתבע חפץ (במקביל לאחרות) במה שהוא ראה אדם מאתגר וקשה, שאי רצונה בו הגדיל את רצונו בו, לאמור, התובעת, בבחינת החפץ להכניס לחייו אדם קשה ונדיר בו רוצים גם אחרים ואילו התובעת התקשתה להתנתק ממקסם כספו של הנתבע, אך בו עצמו לא חפצה וניסתה פה ושם להכריח עצמה לנסות ולהסתדר עימו, או עדיף להפיק ממנו רב ככל שניתן לעת פרידה.

70. רומן ציני ומסעיר היה גם היה, אך ציניות הדדית והתנהגות בהתאם אינם קשירת גורל, ולא התרשמתי כי הצדדים הגיעו לשלב בו הקימו "משפחה".

היה בין הצדדים הסכם מחייב?

71. לצורך יצירת התחייבות רכושית בין שניים שאינם נשואים, אין שום צורך באישור בית המשפט להסכם שביניהם (וראה: חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג – 1973)). להסכם שכזה יש גם לא אחת תוקף אובליגטורי ויש בו ערך ראייתי ככל חוזה אחר (וראה: בע"מ 7734/08 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו] {פמ"מ – 27.4.2010}).

72. חוזה כזכור, נכרת על דרך הצעה וקיבול (וראה: סעיף 1 לחוק החוזים {חלק כללי}, תשל"ג - 1973), ולשם קיומו של חוזה, בוודאי שלא לצורך רכישת או קיום זכויות במקרקעין, אין אפילו צורך בקיומו של כתב.

73. סעיפים 97 ו-98 לסיכומי התובעת מציגים את ההסכם בהגינות יתרה, וכך :

97" **נוכח חשיבות הדברים, נחזור עתה סעיף-סעיף על הסעיפים המרכיבים**

את ההסכם ככתבם וכלשונם :

1" **.... מתגרש עד ינואר 2008.**

2. **טיפול זוגי עד להחלטה משותפת להפסיק.**

3. **הדירה ב.... שייכת לשנינו לאלתר. לרישום בטאבו שבוע הבא.**

4. **תירכש דירה ע"ש .... בסכום \$ 350,000 ואין לי עליה זכות.**

5. **כל ההכנסות מינואר 2009 שייכות ל.... ו....."**

98. **הסכם זה מסתיים בחתימות הצדדים ומספרי ת.ז ונוסף בסיומו המשפט:**

"מסמך זה יועבר לעיבוד ע"י עו"ד".

וזהו אכן ההסכם הנושא תאריך 20.11.07 וכולל את חתימות הצדדים ומספרי ת.ז. שלהם.

74. צורנית, אכן יכול ומדובר בהסכם לכל דבר ועניין והוא אכן עשוי בכתב ידו של הנתבע. איזה

הסכם הוא, בתמורה או שלא בתמורה (מתנה) – עניין לפרשנות משפטית הוא. אומר רק כי לטעמי, השקעת זמן בתמורה לכסף אינה "תמורה", זולת אם נאמר כך בהסכם במפורש. לא כן, תפתח פתח רחב לתביעות בשל "השקעת זמן" והרי לא חוזה לביצוע עבודה בפנינו.

75. אלא שנסיבות חתימתו החריגות של ההסכם הביאו את הנתבע להעלות כנגדו שלל טענות

שוונות ומשוונות, מחסר בגמירות דעת, עבור באי סיום השתכללותו וכלה בהיותו מסמך טיפולי ולא משפטי – לאמור מסמך בלתי מחייב.

76. נעיר לרגע כי על פי ההסכם, אזי אותה ידועות בציבור לה טענה התובעת מתרחשת כמובן גם

בעוד הנתבע נשוי ומנהל מערכות יחסים עם נוספות.

77. עוד נעיר, כי מלשון ההסכם ברור שזה האחרון מעלה שאלות או צריך להשלמות. הרי מאליו

ברור כי הסכם, ולפיו לא יכול צד אחד להפסיק טיפול זוגי בלא הסכמה ולנצח אינו רציני, כשם שברור, שהכנסות כל החברות של הנתבע אינן יכולות להתחלק בין הצדדים, לפחות לא מה שאינו מגיע כדיבידנד נטו לנתבע עצמו (הרי יש בעלי מניות, צורך בהשקעות, הון וכו').

78. ברורה איפוא האמירה בסוף ההסכם, בדבר צורך בעיבוד על-ידי עו"ד. הנתבע טוען למעשה,

אין הסכם ללא נוסח סופי עתידי ואילו התובעת סוברת כי בית המשפט יכול ליצור חיובים והשלמות מכוח המסמך.

79. אין ברירה איפוא, אלא לתהות על נסיבות חתימת המסמך על מנת לענות לתהיות אותן

צינו לעיל.

80. נתחיל באמירה, ולפיה שני הצדדים הבינו היטב כי מסמך חתום שווה הרבה יותר מאשר אמירה בעל פה.
81. אין עורר כי, בחודש אוקטובר 2007 פרצה מריבה בין הצדדים, לטענת התובעת, משעה שדירה שרכש הנתבע לא נרשמה על שם התובעת.
82. אין גם עורר כי, לאחר חתימת ההסכם נעזרו הצדדים במשרד עו"ד על מנת לנסח הסכם, שבסופו של יום לא נחתם.
83. למעשה, יחסי הצדדים חוו משברים כדי כך שהתובעת כותבת בסעיף 34 לסיכומיה, בין השאר, כך:
- "נלך כעת עקב בצד אגודל, ונוכיח כי התנאים שהועלו על הכתב בהסכם שנחתם בסוף שנת 2007 – סוכמו בין הצדדים זמן רב מאד לפני שנחתם ההסכם – ולמעשה כבר בתחילת אותה השנה: כזכור, מערכת היחסים בין ... ו... מתחילת ספטמבר שנת 2005. כבר בינואר 2007, השניים נמצאים בעיצומו של טיפול זוגי (שהתחיל עוד בשנת 2006) ומביעים זה כלפי זה מחויבות עמוקה. בתוך כך, הם עסוקים בחיפוש דירה לרכישה...".**
84. לאמור, כי אותו הסכם נחתם בקליניקת המטפלים לאחר שהצדדים לא רכשו, למרות טענות התובעת לגבי מה שהוסכם, דירה משותפת וכך כותבת התובעת בסעיף 59 לסיכומיה:
- "נחזור לפירוט הסיבות למריבה. כדי לחסוך את ציטוט האנגלית, ניתן לקרוא במייל את תלונותיה של .... כלפי .... ולהבין מה הוביל למריבה הגדולה. הסיבה העיקרית והפותחת: ש.... טוענת ש.... לא ביצע את התחייבותו המפורשת כי הדירה תירשם על שם שניהם וכי היא שייכת ל.... ולו בחלקים שווים. היא מוסיפה ומטיחה ב.... כי זרק אותה מהדירה המשותפת...".**
85. בסעיף 74 לסיכומי התובעת נמצא גם הודיה של התובעת לפיה אין היא בוטחת בנתבע כי יקיים התחייבויותיו.
86. אמור כפי שאמרנו, כי התובעת חפצה להשיג התחייבות כספית אשר "תתפוס" את הנתבע ולא תאפשר לו לחמוק מן ההתחייבות, יהיו יחסי הצדדים, הבעייתיים כידוע לכל, באשר יהיו.
87. במובן זה טוב לתובעת, כנראה, הסכם אצל המטפלים, שגם התובעת הבינה שצריך להשלימו בהסכם נוסף, משום הסכם.

88. על רקע משברי היחסים, המריבה והמתואר לעיל, אין מנוס אלא לפנות לעדות המטפלים על מנת להבין מהו המסמך ומה סברו הצדדים אגב חתימתו, שהרי נסיבות חתימת חוזה הן המכריעות לעניין גמירות הדעת (וראה: [ע"א 5332/03 רמות ארזים נ' שירן, נט' \(1\) 931 \(פמ"מ – 20/9/2004\)](#)).
89. אין עורר כי בני הזוג ..... ו..... באים מהרקע הטיפולי ולא המשפטי, והגב' .... הייתה המטפלת של התובעת זה זמן רב לפני תחילת הטיפול הזוגי הממושך ולא המשפטי (עמ' 714 לפרוטוקול).
90. בעמוד 660 העיד המטפל כי התמליל שהקליט הנתבע אכן משקף שיחה אמיתית.
91. תמליל זה ועיקריו מתואר היטב מסעיף 366 לסיכומי הנתבע, וכך :

366" **כבר בראשית המפגש (ולאחר שיחת נימוסין קצרה), מעלה .... את הדברים ו....., נזכרת בדברים בזיכרון טבעי ופשוט (פרוטוקול המפגש; ע' 12, ש' 13 – 17):**

"....." **הדבר היחידי שכרגע נשאר לה זה הפתק הזה שנכתב פה בתוך ה-, תרגיל בתוך זה ואני כתבתי למטה צריך לראות עורכי דין ואני בכלל לא חשבתי שזה דבר רציני.**
:..... **נכון".**

ובהמשך ביתר פירוט (פרוטוקול המפגש; ע' 14, ש' 15-10):

"....." **ואני אמרתי לך שאני מרגיש לא נוח ואת אמרת לי אז, ... תחתום, זה ממילא לא תופס, כי היה צריך ללכת לעורכי דין.**
:..... **נכון, היה, נכון.**
:..... **ולכן אני הרגשתי עם זה נוח. עכשיו היא באה פתאום, ממציאה את הפתק הזה ואומרת תראו, הוא חייב לי את זה.**
:..... **אבל באמת אין תוקף ל-, לדבר הזה. זה".**

367. ו..... אינה לבדה.

368. **..... זוכר את אותם דברים במפורש (פרוטוקול המפגש; ע' 13, ש' 17-20):**

"....." **אז זה בדיוק הנקודה, כי אנחנו באנו, הלוא באנו לפה ואז אמרנו אוקי, זה היה תקופה שלא היינו**

ביחד ורציתי לחזור להיות ביחד ואז אמרתם בוא
נעשה הסכם כאילו שמזה נלך ואז כאילו היא
הכתיבה.

..... : זה היה טיוטה."

369. לאחר ש.... ו..... נזכרים בדברים, מבקש .... כי הם יבואו להעיד על כך
בבית המשפט.

.... מדגיש, כי כל שהוא חפץ הוא באמירת האמת – הא ותו לא.

אגב כך – שוב נזכרים הצדדים באורח טבעי ובלתי אמצעי – באירועי
המפגש.

כך (פרוטוקול המפגש; ע' 17, ש' 2 – 16):

....." : זה פשוט שתבואו ותגידו את זה גם בבית

משפט, שזה הכנה ללכת לעורכי דין, אבל זה לא

היה הסכם, זה היה במסגרת טיפול זוגי... זה

כאילו הדבר היחידי שעומד בפני ובין,

..... : מה העורכי דין שלך אומרים?

..... : לבוא לדבר איתכם. שאתם;

אני תמיד דובר את האמת.

אני אף פעם לא מבקש להגיד דברים שהם לא

נכונים.

שנבוא ונגיד בדיוק מה שאמרתם עכשיו.

..... : גם אמרנו את זה אז.

..... : כן. בגלל זה אני הסתכלתי עליך.

..... : כן.

..... : אני אמרתי זה תופס? אז אמרת לי לא. גם לכן

גם כתב -, הוספתי את המשפט למטה.

..... : נכון."

370. יוער, כי בשלב זה העלה .... את האפשרות, כי התובעת מחזיקה לא רק

את ה"פתק" אלא שהיא אף הקליטה את הטיפול הזוגי במסגרתו נערך

ה"פתק", או אז משיב .... כי הוא אינו חושש מכך כלל, שכן הוא דובר

אמת (ואפילו אינו חושש מהוצאת דברים מהקשרם, שהרי ההקלטה היה

ידידתו הטובה של דובר האמת). כך (פרוטוקול המפגש; ע' 20, ש' 6-1):

....." : והייתה יכולה גם, אה, מישהו שהקליט, אני יודע?

מישהו אמר ככה והשתמש בזה, אין לזה סוף. זה, אין לך

שליטה... הקליט, אתה אמרת באיזה הקשר ש, -

..... : אני עומד מאחורי כל מה שאני אמרתי.

..... : לא, להוציא את זה מההקשר.

..... : אז יש הקלטה, אי אפשר להוציא את זה מה- [מהקשר - הח"מ].

371. יתרה מזו, ... שבה ומציינת כי היא זוכרת את הסיטואציה הספציפית במסגרתה הוסף המשפט על גבי ה"פתק" לפיו "המסמך יועבר לעיבוד ע"י עו"ד".
..... מבהירה בדיוק רב - ומזיכרון אישי - את מה שדובר בין הצדדים, לרבות התובעת כמובן, במועד עריכת ה"פתק". (פרוטוקול המפגש; ע' 21, ש' 16-17):

"ואני זוכרת שכן היה מדובר על זה שאין תוקף ובגלל זה הוספת את המשפט".
זה גם מה שאמרנו כל הזמן. אנחנו לא עו"ד, מה שחותמים אצלנו זה לא הסכם מחייב".

92. נפנה איפוא לציטוטי הפרוטוקול כפי שהובאו מסעיף 379 לסיכומי הנתבע וכך :

"379. כך הודתה .... בשיח שהתנהל בין הצדדים עובר לעריכת ה"פתק" וחתימתו (פרוטוקול מיום 13.12.15; ע' 705, ש' 5 - 15; פנ ע' 576, ש' 11-18):

"ש: ..... אומר, אני לא רוצה לחתום על זה, אני לא, אני לא, בלי עורכי דין שלי אני לא חותם, אני לא יודע.
ואת אומרת לו, את ובעלך אומרים, תראה, זה רק במסגרת הטיפול הזוגי, לעשות אווירה יותר טובה. זה לא מסמך מחייב. נחכה, תחתמו בשלב זה. אל תדאג, אתה יכול לחתום, זו טיוטה, זה לא מסמך מחייב. אחר כך, כשתיקחו את זה לעורך דין, אנחנו ממילא רק בטיפול, את אומרת לו את זה גם בהקשר נוסף, וזה ואתה יכול לחתום על זה באופן רגוע, המסמך הזה לא מחייב. נכון כך, ...?
ת: בן".

380. יודגש, כי כל השיחה אינה מתנהלת בחדר צדדי או מאחורי גבה של התובעת, אלא יחד עם התובעת שמודעת לכל הדברים (פרוטוקול מיום 13.12.15; ע' 707, ש' 7 - 14; פנ ע' 578, ש' 15 - 22):

ש: אז באותה תקופה שנחתם המסמך וכל הקשור לחתימת המסמך וכל הדברים שאת אומרת ו....אמר, בנוכחות מי זה היה?
ת: הזוג המטופל ושנינו המטפלים.

- ש : כלומר, ... , ואתם ?
 ת : כן.
 ש : כלומר, ... שמעה את הדברים הללו.
 ת : אם היא לא חשבה באותו רגע, היא שמעה."
381. עמד על כך גם .... (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 785, ש' 8 – 17; פנ ע' 669, ש' 17 – ע' 670, ש' 3):
 "עו"ד דיבון: ... אמרה גב' .... 'מה שחותמים אצלנו זה לא הסכם מחייב'. אתה זוכר את הדברים האלה ש... אמרה?
 ת : כן. זה בערך מה שאמרת. כן, זו הגישה שלנו. אנחנו לא עורכי דין.
 עו"ד דיבון: אני רוצה פשוט להבין, זה נאמר להם בזמן אמת? אמרת להם, כמו שאומרת .... – אמרנו להם כל הזמן, מה שהם חותמים פה זה לא מחייב אלא רק חלק מהטיפול?
 ת : כן, לכן גם צוין שאנחנו לא עורכי דין.
382. לא זו אף זו: ...., הרחיב והסביר על משמעות ה"פתק" והצורה בה הצדדים כולם התייחסו אליו בפגישה:
 (א) ראשית, כי על פי המדובר בפגישה "הפתק" היה בגדר טיוטה להסכם עתידי (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 793, ש' 25 – ע' 794, ש' 6; פנ ע' 679, ש' 16 – ע' 680, ש' 2):
 "ש. איך היית מגדיר אותו?
 ת. טיוטה.
 ש. זו ההגדרה שלך?
 ת. כן....
 ש. אתה קראת לזה גם טיוטה בתמליל, נכון?
 ת. כן."
- (ב) שנית, הבהיר את הדיון שהתקיים במהלך הטיפול הזוגי (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 804, ש' 27 – ע' 805, ש' 8; פנ ע' 692, ש' 20-12):
 "הטיפול היה סביב זה שהיו התלבטויות – נהיה ביחד, לא נהיה ביחד. אנחנו אוהבים. היתה שם עוצמה, היתה משיכה מינית חזקה, היו שם כל מיני דברים ואנחנו ניסינו לעזור להם. ואז, באמת הייתה פגישה, עכשיו אני נזכר, של כמה שעות, כי בהתחלה רבים, רבים, רבים,

ואחרי כמה זמן מתחילים לדבר יותר לעניין. ואז אמרנו –
בואו נתקדם, בואו נקדם אתכם ... הצענו איזשהם
סעיפים בסיסיים שאיתם להתחיל ועם זה הם היו
אמורים ללכת, אם הם רוצים, לעורכי דין וכו'".

ג) שלישית, ובמענה לשאלה ישירה של בית המשפט (פרוטוקול
 מיום 14.12.15; ע' 782, ש' 20 - ע' 783, ש' 51; פנ ע' 666, ש' 20
 – ע' 667, ש' 8):

"כב' השופט: נניח שאני, בתפקידי כ..... כשאני
 מקבלת את הפתק הזה, חתום על ידי מי
 שאתה הגדרת "איש שיש לו כסף".
 מה אני קיבלתי ליד? מה זה הפתק
 הזה? אני יכולה ללכת איתו לבנק?...
 תרשה לי, כב' השופט, אני עוסק
 בטיפול ובטיפול אנחנו לא מתעסקים
 עם כסף, רק אולי עם התשלום בסוף.
אבל בעיקרון כתוב גם בפירוש שהם
ילכו עם זה לעורכי דין שלהם. הרעיון
שלנו היה, כמטפלים, להביא כאן
לאיזושהי התחלה של הסכמה, למשהו.
 אם הם ילכו עם זה ויעשו עם זה משהו,
 בסדר. לא יעשו".

383. ובסופו של דבר, הצדדים לא הגיעו עדי הסכם. במענה לשאלות ביהמ"ש
הבהיר .... (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 780, ש' 22 – ע' 781, ש' 3; פנ ע'
664, ש' 15 – ע' 665, ש' 1:

"כב' השופט: ...באו שני אנשים ביחד, דיברו על זה שהם
 רוצים לשוב ולהתאחד מחדש. היו להם ענייני
 כספים במקרה והם יתחברו ביחד או יתחתנו,
 אדוני אמר, או אני לא יודע.
 ת. אם יתחתנו, כן.
 כב' השופט: אם יתחתנו. מה הוא ייתן לה, כי יש לו כסף,
אדוני אמר, אם אני מדייק בציטוטו, אבל בסופו
של דבר לא יצאה מזה זוגיות ולא יצאה מזה
הסכמה. זה מה שאדוני אמר?
 ת. כן".

וכן (פרוטוקול מיום 14.12.15; ע' 780, ש' 8 – 11; פנ ע' 664, ש' 3 – 5):

- "בדרך כלל, אם הם נכנסים למחויבות משותפת, מתחננים, הם ביחד, אז סביר להניח שיש גם איזושהו הסכם ממון. אבל הם לא הגיעו לזה כי הם רבו כל הזמן."**
93. זהו איפוא טבע "ההסכם" בעיני המטפלים, ספק תרגיל "בהתרגלות להתחייבות", ספק עניין עמום, ספק ניסיון לרצות את התובעת במטבע בו חפצה (התחייבות לכסף) ואת הנתבע, לאמור "התחייבות לא מחייבת" שחזון למועד עד שתגבש.
94. הצגת המסמך לנתבע כפי שהוצגה, יוצרת אכן ספק גמור בשאלה אם לא הבין הנתבע כי הוא ניצב בפני סוף תהליך ההסכמה. ואומר, כי לדעתי סבר הנתבע כי עדיין לא נוצרה התחייבות סופית, והוא יכול להמשיך לקדם ענייניו עם התובעת מבלי שיחוב בדבר מחייב.
95. נתקדם איפוא ונשאל, מה הייתה התמורה לה אמור היה הנתבע לזכות.
96. ההנחה היא כמובן כי הוא אמור היה לזכות במשפחה עם הנתבעת, הכופרת מכל וכל בכך שמדובר בהתחייבות ליתן מתנה על היכולת לחזור ממנה. ברור שבכך לא זכה הנתבע, גם התובעת אינה טוענת, אלא שהתמורה היתה עוד זמן בחברתה תמורת מיליונים.
97. הרי טענה מטעם התובעת לו תטען ולפיה תן דירה + מחצית דירה + ממון רב תוך שלעת בה אלך לדרכי, לא תשמע אתה אפילו בטענת העדר תום לב.
98. אם תרצה תאמר במילים פשוטות, שהמוזרות בטיפול זוגי, שעניינו היחיד הודעת התחייבות כספית, היות ההסכם בעל הסתייגות כצריך השלמה בסופו, התנהלות הצדדים לחתור להסכם אחר שלא נולד אחר כך, הצגת ההסכם על-ידי המטפלים כלא מחייב, כל אלה אינם מאפשרים לכפור בטענת הנתבע כי לא ראה בהסכם כמחייב או ראה בו הסכם על תנאי שממילא לא יחייב, עד שהצדדים יגיעו ליחסים של קשירת גורל המתנהלת באופן סביר.
99. לשון אחר תאמר, כי נחה דעתי שגמירות דעתו של הנתבע לא הייתה כדי ראיית ההסכם כמחייב, או כזה שאינו מותלה בעתיד.
100. והנה, גם גמירות דעתה של התובעת נחזית כמי שלא ראתה באותו הסכם אצל המטפלים בבחינת מסמך מחייב.
101. ביום 3.12.07, ימים לאחר עריכת ההסכם, נכתב נספח 32 מן התובעת לנתבע והיא מציינת שבא כוחו של ... צריך לכתוב טיוטת הסכם ולהעבירה לעו"ד .....
102. ואכן נכונים ונכונים דברי הנתבע בעמ' 130 לסיכומיו, כך:

403" . ואכן, אין מחלוקת, כי הצדדים נפגשו עם עו"ד ..... לפגישה ארוכה (וראו למשל עדות התובעת – "וישבנו איתו שלוש שעות ו.... שטח בפניו את כל הרכוש שלו..."; פרוטוקול מיום 9.6.15, ע' 510, ש' 18; פנ ע' 452, ש' 7 - 8), וזה האחרון הוציא תחת ידיו טיוטת הסכם אותה שלח ביום 30.12.2007.

404. והנה עיון בטיטת ההסכם ששלח עורך דין .... מעלה כי היא סותרת לחלוטין את הטענה כי ה"פתק" היה בגדר מסמך מחייב, והיא מתאפיינת בכל הדברים הבאים:

- (א) ראשית, מובהר בה כי עובר לעריכת הטיוטה הצדדים לא היו ידועים בציבור.
- (ב) שנית, מובהר כי הצדדים לא התחייבו זה כלפי זה בהתחייבות כלשהי והתחייבותם 'הראשונית' והיחידה תהא כמפורט בהסכם הממון.
- (ג) שלישית, ה"פתק" כלל לא נזכר בטיטת הסכם הממון.
- (ד) רביעית, ההסדרים המוצעים הכלולים בטיטת הסכם הממון שונים לחלוטין מהאמור ב"פתק", ובמיוחד מובהר בהסכם הממון כי התובעת לא תהא בעלת זכויות כלשהן בדירת המגורים ב.... שנרכשה על ידי ... והזכויות בה רשומות באורח בלעדי על שם ....

העתק טיוטת הסכם הממון מצורפת כנספח 45 לסיכומים, ובית המשפט הנכבד מופנה בין היתר לסעיף 20, סעיף 31, סעיף 33, סעיף 34, סעיף 37 וסעיף 38, אשר כולם קובעים הסדרים ראשוניים שאין בינם ובין המפורט ב"פתק" דבר וחצי דבר.

וראו (פרוטוקול מיום 28.6.15; ע' 589, ש' 22 – ע' 590, ש' 16; פנ ע' 618, ש' 22 – ע' 619, ש' 16):

- ש": תפתחי סעיף 20... הצדדים מסכימים כי כל זכות ו/או חובה שרשומות או מתנהלות על שם מי מהצדדים במועד חתימת הסכם זה, הינו רכוש נפרד שישאר בבעלותו ובאחריותו של הצד שבבעלותו רכוש זה... הרי זה מנוגד לחלוטין למסמך שאתם שותפים בדירה.
- ת: יכול להיות כתוב פה מצידי שאני משלמת ל.... שלושה מיליון דולר....
- ש: אני אקשה אפילו עוד יותר. תקראי את סעיף 31 ותגידי לי האם זה ראה עו"ד ..... בעיני רוחו, הרי אתם באים, שימי לב לאן אני מגיע איתך, אתם יושבים שלוש שעות עם עו"ד ....., אתם

אומרים לו בסך הכל יש בינינו הסכם, אל תשנה, אל תגע, אתה
 בסך הכל צריך לכתוב,
 כב' השופט: תעזבי את כל הנאום הזה. כל מה ששואל אותך עו"ד
 דיבון זה דבר פשוט? סעיף 31 אומר – 350 אלף דולר כן,
שותפות בדירה לא.
 עו"ד דיבון: מאיפה עו"ד... לקח את זה?
 ת: אני לא יודעת. הוא לקח הרבה סעיפים הזויים."

407. שנית, כאשר בית המשפט הנכבד, שואל אותה לגבי חלק אחר של
 ההסכם, אשר מיטיב עם התובעת מעבר לכתוב ב"פתק", מעלה התובעת
 את הטענה הדחוקה לפיה – "לא קראה" את טיוטת ההסכם. כך
 (פרוטוקול מיום 28.6.15; ע' 593, ש' 21 – 27; פנ ע' 620, ש' 21 – 27):
 "כב' השופט: ...מה פתאום עו"ד... לשיטתה של העדה עורך
 דינם של השניים, החליט להיטיב איתך בלי
 שתבקשי ממנו. ולא סתם אלא לשנות לחלוטין
 את כל ההסכמות. זאת כל השאלה. אין לך
 מושג, תגידי אין לך מושג.
 ת: אני לא יודעת. כי שוב, אני אומרת לך. אני לא
 קראתי את החוזה."

408. שלישית, התובעת שבה על התיזה (המופרכת בעליל) לפיה לא קראה את
 הטיוטה שהכין עו"ד.... (פרוטוקול מיום 28.6.15; ע' 569, ש' 25 – ע' 57-
 , ש' 9; פנ ע' 596, ש' 25 – ע' 597):
 "ש: תראי דבר מעניין. את זוכרת את טיוטת ההסכם שעו"ד
 .... העביר?
 ת: לא קראתי אותה מעולם.
 ש: את רוצה להגיד עורך הדין נניח שלך ושל .... מעביר
 לבקשתך, כך כתבת, טיוטת הסכם ל.... ואת לא קוראת
 את ההסכם הזה? לא קוראת את הטיוטה הזאת? הוא
 אומר לך – לא בסדר. שום דבר. את לא פונה לעו"ד ...
 כלום.
 ת: לא.
 ש: ולא קראת את זה?
 ת: לא. לא קראתי את הטיוטה. זה לא עניין אותי..."

409. ואחרון לענין זה, התובעת נשאלת על טיוטת ההסכם שוב מהיבט אחר.
 אם וככל שכטענת התובעת הכל היה ברור מנוי וגמור כבר בעת עריכת
 ה"פתק", מדוע התקשו הצדדים להתקדם לכלל הסכם, ומדוע ההתניות

בטיוטת ההסכם שערך עו"ד ... שונות בתכלית. תשובותיה של התובעת – שוב – חסרות כל הגיון פנימי. כך (פרוטוקול מיום 28.6.15; ע' 597, ש' 18 – 24; פנ ע' 624, ש' 18 – 24):

ש" : אז למה היה קושי להתכנס להסכם?

ת: אני לא יודעת. אני לא עסקתי בזה.

הלכנו יחד לעו"ד ...., אני לא עסקתי בזה.

ש: לכאורה על הנייר נראה שעו"ד ... יצא מדעתו. הוא פשוט

החליט לדרוש עבורך סכומי עתק, וככה פוצץ את כל ה-

seperation הזה.

ת: שוב אני אומרת לך. אני לא עסקתי בזה."

410. כבר מהאמור לעיל, ברור כי התיזה של התובעת נוגדת כל הגיון, ומלמדת, בעיקר, לאיזה מרחקים של מופרכות וחוסר הגיון מוכנה התובעת להגיע כדי לנסות ליישב את גרסתה עם העובדות הפשוטות והמסמכים שנערכו בזמן אמת (אשר עומדים בניגוד גמור אליה).

411. אבל הדברים מתפתחים עוד; כפי שנראה מיד התובעת עצמה, בניסיון,

בלתי צליח, להציל את גרסתה השקרית, נאלצת להעיד ולטעון:

(א) כי היא שיקרה במכתב שכתבה שנועד להכשיר את ייצוגה בהליך דכאן ע"י עו"ד ....

(ב) כי המכתב השקרי הוכתב לה כביכול הוכתב הן על ידי עורך דין ... והן על ידי עורכת הדין .....

וכך מצאו עצמם הדברים בפרוטוקול הדיון (פרוטוקול מיום 25.6.15; ע' 576, ש' 17 – ע' 578, ש' 10):

"עו"ד דיבון: אבל תשמעי, גברת ..... יש אדם נוסף שהוא

מחזק את הטיעונים של עו"ד ... אני אחדד לך.

בכל ארבעת הנקודות הוא אומר שלא אמרת

אמת. הוא אומר שאת זאת שפנית לעו"ד ... הוא

אומר שעו"ד ... היה אמור להגן על האינטרסים

שלך, והוא אומר שטיוטת ההסכם שהוא שלח

לעו"ד .... על פי בקשה שלך. כל ארבעת הדברים

האלה, על אף שבדיון הקודם אמרת שהם לא

נכונים.

ת: אנחנו ישבנו שם מתוך הבנה משותפת שהוא

עורך דין של שנינו.

כב' השופט: לא. מה שהוא מחפש ממך זה שתגידי שמי

שאומר את זה לאור מה שאמרת לא אומר נכון.

זו התשובה?

אותו כותב אומר את רק פנית ל... לתועלתך. הוא היה עורך דינך ודאג לאינטרסים האלה שלך, ובעצם אפילו, את יודעת לא נלך מעבר לזה. מי שכותב את זה, שאומר ש.... היה רק שלך, כותב דבר לא נכון?

ת: אני לא קבלתי אפילו את העתק החוזה אחרי

ש...,

עו"ד דיבון: תגיד, מה צריך שאשה אינטליגנטית, בכירה

בתעשייה, נאה, אשת העולם הגדול... תענה אחרי ארבע פעמים ששואלים אותה. בארצות הברית קוראים לזה – אנחנו נחזיק אותך תחת בזיון. Under contempt. מה יהיה?... מה התשובה? שמי שכותב את כותב לא אמת?

ת: כן.

ש: זה כתב ידך, נכון?

ת: כן. לבקשתו. נכו. לבקשתו של...."

ובדיון שלאחר מכן, הגרסה מתפתחת וכעת מובהר כי המכתב נכתב כביכול לבקשתה של עו"ד ...., ולא רק זאת, אלא שתוכן המכתב הוכתב לתובעת על ידי עורכת הדין ..... כך (פרוטוקול מיום 28.6.15; ע' 595, ש' 4 – 6; פנ ע' 622, ש' 4 – 6):

ת:" זה מכתב שהוכתב לי על ידי עו"ד .... מילה במילה.

ש: מילה במילה, והוא לא אמת.

ת: כן."

103. בהינתן האמור לעיל, לעניין נסיבות חתימת אותו הסכם, קיימת דרישה מחמירה לעניין הוכחת גמירות הדעת (וראה: [ע"א 4839/92 גנז נ' כץ, מח\(4\) 749](#) {פמ"מ – 28.9.1994}), וכרגיל לעניין "המוציא מחברו" הנטל הוא על התובעת (וראה: [דנ"א 4693/05 ב"ח כרמל נ' מלול, סד\(1\) 533](#) {פמ"מ – 29.8.2010}).

104. הדרישה היא כמובן לבהירות המוסכם, גם להעדר ספק של ממש בקיום גמירות דעת הנדרשת בשני הצדדים (וראה: [ע"א 4296/08 פרידנברג נ' לוטטר](#) [פורסם בנבו] {פמ"מ – 16.2.2012}).

105. בעמ' 145 ו-148 לסיכומי הביא הנתבע מן הפסיקה וכך:

"כך, למשל בע"א 868/75 לנדמן נ' קפלון, פ"ד ל"ב (1) 146, בעמ' 149 (1997), מפי כב' השופט (כתוארו אז) שמגר):

"כדי לקשור את הצדדים בקשר חוזי, גם כאשר לא נערך חוזה מלא, מפורט ופורמלי, הרי כוונת הצדדים להתחייב זה כלפי זה צריכה להיות ברורה ונעלה מכל ספק, ובית-המשפט צריך להשתכנע כי מה שנעשה בין הצדדים לא נשאר בגדר משא-ומתן בלבד, אלא שהם הגיעו כבר להסכם גמור ומוחלט (ע"א 700/72, אברמוב נ' כדר, [פורסם בנבו] בעמ' 503). צריך להיות ברור מנוסח הדברים כי כוונת הצדדים לא רק להעלותם על הכתב של תנאים ראשוניים ושלידיים, כאשר עריכת החוזה המחייב היא עדיין בגדר צריך עיון, אלא כי נתכוונו ליצירת יחסים משפטיים ממש (ע"א 440/75 זנדבנק נ' דנציגר, [פורסם בנבו] בע' 267)...".

499. עמד על כך בית המשפט העליון בע"א 8320/09 אלי אלחדד נ' מרדכי שמיר [פורסם בנבו], בפסקה 24:

"צדדים העורכים הסכם מוקדם בכתב ומסכימים במסגרתו לחתום על חוזה בשלב מאוחר יותר, מוחזקים כמי שלא ראו בהסכם המוקדם בסיס להתקשרות מחייבת.

...

מובן כי בהתקיים חזקה ראייתית כאמור, הרי שהנטל לסתור אותה עובר לכתפי הצד הטוען להיותו של זיכרון הדברים בגדר חוזה מחייב".

450. חשוב להדגיש, כי תניות כדוגמתה של התניה בענייננו, לפיו "המסמך יועבר לעיבוד ע"י עורך דין", הוכרו בפסיקה כמקרה מובהק של תניה המקימה את החזקה העובדתית האמורה.

451. כך, למשל בה"פ (חי') 51783-09-12 דן בראון (לוי אזגוי) נ' שניידר אלי [פורסם בנבו];

...

(ב) בית המשפט קבע בהקשר זה את הדברים הנכוחים הבאים (בסעיף 13):

"למעשה, עצם העובדה שהצדדים קבעו שהחוזה יחתם בפני עורך דין, היא המלמדת על כך שהם לא ראו את זיכרון הדברים כמסמך שלפיו תוצא העסקה אל הפועל".

452. קביעה דומה מצויה גם בע"ר (נצ') [35689-11-12](#) עופר פריוב נ' מתי מתוק בוטביקה [פורסם בנבו] (בסעיף 6):
 "בענייננו שלנו אין חולק, כי בעלי הדין ביקשו לחתום על חוזה, שיערך בידי עורך דין ויכיל את פרטי העסקה. כיוון שכך קמה חזקה בדבר כוונתם, כי לא ראו באותה קבלה משום 'בסיס להתקשרות מחייבת'".
453. וגם בענייננו, כמפורט לעיל, התובעת לא רק שלא סתרה את החזקה העולה מתניית הקשר ("המסמך יועבר לעיבוד ע"י עורך דין"), אלא שלא מסרה כל גרסה בעניין.
454. מנגד, כל יתר המשתתפים בישיבה – שני המטפלים הזוגיים ו.... – הבהירו כי התניה נועדה – גם נועדה – להעיד על כך שהצדדים ביקשו לחתום על החוזה המחייב רק לאחר שזה האחרון יוכן ויועבד על ידי עורך דין.
455. כבר מכאן ברי כי מן ה"פתק" נעדרה גמירות דעת.
- ...
458. הלכה היא כי להתנהגות הצדדים יש לייחס משקל רב בבחינת שאלת גמירות הדעת.
 כך בפרשת אלחוד שנזכרה לעיל (שם, בסעיף 25):
 "בנסיבות העניין (ראו גם: עניין זנדבנק בעמ' 267-268), יבדוק בית המשפט את התנהגות הצדדים לפני, בשעת ולאחר כריתת ההסכם המוקדם".
459. בית המשפט העליון דן בדברים בהרחבה בע"א [7193/08](#) מנחם עדני נ' מרדכי דוד [פורסם בנבו], שם נפסק (בפסקה 9):
 "התנאי המרכזי העומד ביסוד קיומו של חוזה הוא הדרישה למפגש רצונות בין הצדדים ולקיומה של הסכמה הדדית ביניהם להתקשר בהסכם מחייב, שבאה לידי ביטוי ביסוד גמירת הדעת.
 המבחן לגמירת דעתם של הצדדים הינו מבחן אובייקטיבי הנלמד מאמות מידה חיצוניות, וכולל את נסיבות העניין, התנהגות הצדדים ואמירותיהם לפני ואחרי כתיבת המסמך וכן את תוכן המסמך עצמו (ראו: שלו, עמ' 172-174; פרידמן וכהן, עמ' 156-157)".
- ובהמשך מיישם את הדברים על נסיבות המקרה באורח התואם ככפפה ליד את המקרה דכאן (בפסקה 15):

"התנהגותם של הצדדים לאחר גיבושו של מסמך הבנות מוקדם יכולה ללמד האם ב"זמן אמת" כוונתם הייתה להתקשר בהסכם מחייב, אם לאו.

(ראו למשל: [ע"א 5332/03 רמות ארזים, חברה לבניין והשקעות בע"מ נ' שירן, פ"ד נט\(1\) 931, 937 \(2004\)](#)).

106. שב אני וקובע כי לא נחה דעתי, כי בין הצדדים קמה גמירות דעת הנדרשת על מנת לראות בהסכם בבחינת מעשה משפטי מחייב.

חוזה מתנה?

107. משקבעתי כי נפגמה גמירות הדעת בהסכם, כדי היותו מעשה בלתי מחייב, אין עוד משמעות לשאלה האם טיבו הוא כחוזה התחייבות ליתן מתנה. אומר עוד, כי גם לו הייתי (ואיני) סובר כי התובעת ראתה בהסכם בבחינת שטר ששובר בצידו, אזי גמירות דעת דורשת שגם הנתבע יראה זאת כך ולא היא.

108. כוונה ליתן מתנה והסכמה לקבל מתנה הם למעשה חוזה, הזקוק ככל חוזה אחר, לגמירות דעת הן על-ידי הנותן והן על-ידי המקבל.

109. גמירות הדעת הנדרשת, נבחנת במבחן אובייקטיבי תוך שימת דגש על הגילוי החיצוני של ההסכמה ולא על הכוונות הפנימיות שבלב הנותן או המקבל (ראה: [ע"א 3601/96 בראשי נ' עזבון המנוח בראשי ז"ל, נב\(2\) 582 {פמ"מ – 11.6.1998}](#)).

110. קביעת אותן נסיבות ספציפיות הנלמדות מהעובדות האופפות את המעשה, היא כמובן שאלה שבעובדה (ראה: [ע"א 6269/05 כהן נ' עזבון המנוח כתון ז"ל {פורסם בנבו} {פמ"מ – 5.8.2007}](#)).

נכון שזיכרון דברים אפילו יכול להיחשב כחוזה, כך גם מסמך הקובע שנדרשת השלמה על-ידי עורך דין, אך לא כך הם פני הדברים באשר להסכם בכאן, כפי שהסברתי לעיל.

הניתן לסמוך על גרסת התובעת

111. בכוונת מכוון בחרתי לדחות את תביעת התובעת, הן לעניין ידועות בציבור והן לעניין ההסכם, מבלי שים דגש יתר על שאלות מהימנות התובעת.

112. אלא ששוב ושוב מצאה עצמה התובעת טוענת בעצמה כי לא אמרה אמת, פעם אחת לביה"ד, פעם נוספת במכתב שנופק לשיטתה על-פי הנחיות עוה"ד ... ו...., ולדברים הרי יש משמעות ולא רק לעניין העובדה שבעל דין הנתפס באי אמירת אמת, מהימנותו נפגעת, ואין נפקא מינה לעניין זה אם גם הנתבע אינו "טלית" (וראה: [תמ"ש \(ת"א\) 26470/99 ס. ש. נ' י. ש. {פורסם בנבו} {פמ"מ – 16.5.2006}](#)).

113. השאלה היא מרכזית, הן לעניין גרסת התובעת בדבר היות חיי הצדדים בבחינת ארעי מתחדש, שמא קשר יציב, הן לעניין גמירות הדעת והן לעניין ראייתה את ההסכם.
114. בוחר אני שלא להעדיף את גרסת התובעת, שהרי כבר בעמוד 573 לפרוטוקול שאלתי את התובעת מה טעם אניח שהפעם דוברת היא אמת. ועל דברי עד כה אוסיף עוד מעט.
115. כזכור, נטען כי התובעת נטשה למען הנתבע את ביתה ובעלה תוך שהיא מוותרת על המגיע לה מקשר הנישואין (וראה פרוטוקול מיום 15.3.15).
116. עדות זו שמסרה התובעת לא אמת הייתה, שהרי התובעת זכתה לפחות במגרש ב.....
117. קשה גם להבין, אם התובעת עזבה את ביתה למען הנתבע, הכיצד העיד בעלה לשעבר בביה"ד כי התובעת ניהלה רומן עם כמה, ובעיקר במקביל עם מר פלוני שנקב בשמו (ראה פרוטוקול ביה"ד מיום 30.5.06).
118. ביום 6.4.06 העידה התובעת כי היא עברה 4 או 5 כתובות בין חברות וגרה לבדה ב....., טענות הסותרות במפורש את הנטען בתובענה דכאן.
119. בדין הביא הנתבע מסעיף 65 לסיכומיו, כך:

65. "ובהמשך מובהרים הדברים שוב ביתר בהירות (פרוטוקול מיום 15.3.15, ע' 400, ש' 16 – 24; פנ ע' 322, ש' 12 – 20):

"ש: גב' ... נסכם מה למדנו בישיבה הקודמת. ראשית, שאם יש מטרה חשובה, אם זה חשוב, אז גם בהליכים משפטיים, את משקרת... בהליך משפטי בבית הדין שיקרת, נכון?
 ת. בבית הדין הרבני,
 ש. ...תגידי כן או לא. שיקרת או לא שיקרת?
 ת. שיקרת."

66. לאחר מכן, העניין עולה שוב.

67. או אז מוצג לתובעת עדויותיה בבית המשפט לענייני משפחה; התובעת, כהרגלה בעדותה, התחמקה חזר והתחמק ממתן תשובה עניינית. עד כדי כך הגיעו הדברים שבית המשפט הנכבד התערב, הביע את תסכולו מדרך המענה של התובעת ושאל שאלה ישירה (פרוטוקול מיום 9.6.15, ע' 543, ש' 8 – 15; פנ ע' 491, ש' 3 – 9):

"כב' השופט: גב' ... אני מצטער אני לא דובר, אני לא פוליטיקאי וערימות של מילים עובדות עלי בחוסר הבנה. האם אני צריך להבין את התשובות של גברתי לעו"ד דיבון, כנכון אכן שיקרתי מפני שהיה לי שיקולים של הילדים שלי, מפני שהיו לי שיקולים כאלה והיו שיקולים אחרים. או שהתשובה היא, לא נכון לא שיקרתי. אבל את לא יכולה להערים עלי את ערמת המילים הזאת שלא עונה לי.

ת: אז כן, שיקרתי."

68. בהמשך אותו הדיון, ב"כ .... הקריא לתובעת את עדותה בבית המשפט לענייני משפחה ממאי 2008, ולפיה במועד זה היא מתגוררת לבדה בדירה שהיא שכרה לבדה ב..... כך (פרוטוקול מיום 9.6.15, ע' 549, ש' 7 – 17, פנ ע' 498, ש' 10 – 19):

"עוד דיבון: תשובה: "אני חושבת שזה לא עניינדך מה קורה איתי היום. אני גרה ב.... בדירה שאני שוכרת בעצמי". "ביחד עם מי?" אני מוסיף "ביחד עם מי את גרה?" "יחד עם אף אחד", ככה ענית. שיקרתי אז לטענתך או שזה אמת, שיקרתי או שזה אמת? ....

אז שיקרתי?

כב' השופט: מה התשובה, כן?

ת: כן."

69. בסיומו של הדיון בהקשר זה (ולאחר שהתובעת טענה כי שיקרה בעניין נוסף – המכתב שכתבה בעניין ייצוגו של עו"ד .... ; בעניין זה נעסוק בתת הפרק הבא), בית המשפט הנכבד סיכם את התרשמותו מהדברים. תשובותיה של התובעת היו מאלפות.

וכך מצאו הדברים את ביטויים בפרוטוקול (פרוטוקול מיום 28.6.15; ע' 573, ש' 23 – ע' 574, ש' 12):

"כב' השופט: השאלה מאד פשוטה. אני חושב שקצת נותחת בסדרת הודעות שלך, למה להניח שעכשיו את דוברת אמת? מה זכינו הפעם במיוחד?

ת: זה לא סידרה של הודאות. בוא נתחיל במקרה האחרון. במקרה האחרון, שעורך דין מבקש ממך, במילים אחרות הוא אמר לי – אני חייב לכסות לעצמי את התחת –

- סליחה על הביטוי ...., אחרת אני, הוא דרש ממני לכתוב את המכתב.
- ש: לכתוב שקרים... לכתוב שקרים?
- ת: בבית הדין הרבני, שיקרתי כי מצב הנשים בבית הדין הרבני ידוע.
- ש: ובבית המשפט?
- ת: בבית משפט לענייני משפחה זה היה דיון מאד קשה."

70. צא ולמד על דרכה של התובעת, אם היא חושבת שמצבה גרוע ולבטח אם מדובר בדיון קשה, הרי שהפתרון המתבקש הוא – לגבי דיזה – לשקר".

צר לי, אך מסכים אני עם קטע זה בסיכומי הנתבע.

120. והדברים חזרו על עצמם לעניין מכתבה של התובעת בכתב ידה אשר היה בו להצביע על העדר גמירות דעת לגבי ההסכם.

121. וכן מצאנו בעמ' 595 את גרסת התובעת לגבי המכתב:

- ת: זה מכתב שהוכתב לי על ידי עו"ד ... מילה במילה.
- ש: מילה במילה, והוא לא אמת.
- ת: כן."

122. אל תתפלא נא התובעת אם אתקשה ליתן אמון בגרסתה לאירועים.

123. ואכן גרסאותיה הלא נכונות לגרסתה של התובעת, אכן יוצרות כלפיה השתק שיפוטי כל אימת שהיא חפצה לטעון כיום לגרסאות סותרות לאמירותה בפני טריבונלים שונים (וראה דוקטרינת ההשתק השיפוטי).

124. סבור אני איפוא כי הצדדים באו והלכו זה ממחיצת זו, ניסו, מטעמיהם, לתרום להצלחת מערכת יחסים בה לא בטחו שניהם, אך לכלל מערכת יחסים של ידועים בציבור לא הגיעו. סבור אני, כי גם גמירות דעת הדרושה אגב מסמך ההסכם ליצור התחייבות סופית, לא הייתה.

הערות אחרונות בעקבות סיכומי תשובה

125. טענות ולפיהן יכול ויובט בהסכם כהסכם מתנה או כזכרון דברים שלא השתכלל לכלל ההסכם, אינן הרחבת חזית בהיותן כפי האפשר משמעות ראיות שנוכרו כבר בכתבי הטענות.

126. נכון שבהסכם לא צוין כי יש צורך בהסכם נוסף, אך אין בכך לבטל מי מפעולות הצדדים בעקבות חתימת ההסכם, על המשמעויות הראייתיות שיש לכך, כפי שפרטתי לעיל.
127. אין זה משנה כמה שווי המגרש שקיבלה הגברת .... אגב גירושיה, שעה שטענה כי לא קיבלה דבר, אמירה שאינה אמת, ושעה שלא שוכנעתי כי דווקא בעטיו של הנתבע נסתיימו נישואי התובעת ולא בעטיים של אחרים, או פשיטא יחסיה עם בעלה.
128. טענת התובעת כי בנסיבות הדין האישי ועל רקע אי היותה דתיה, מותר לה לומר אי אמת בפני בית הדין, שהינו טריבונל שיפוטי, טוב היה לה שלא תיטען.
129. הטענה כי העדר חשבון משותף, שהיית הנתבע זמן ממושך לבדו בארצות הברית, העדר פרי בטן כסבירים ולא שוללים ידועות בציבור, אומר רק כי כל אלו גם אינם תומכים בקיום ידועות בציבור.

סוף דבר

130. תביעות התובעת נדחות.
131. לאור היקף ההליכים, משכם ושווי התובענות, תישא התובעת בהוצאות הנתבע בסך 150,000 ₪.
132. אני מתיר פרסום פסק דין זה, ללא פרט מזהה כלשהו אודות הצדדים או כל אדם אחר.
133. **המזכירות תסגור התיקים.**

ניתן היום, י"ט אדר תשע"ח, 06 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ארז שני 30162/09-54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה